

د قاضيانو کتاب

د يهودا او شمعون قبيلې له خوا د ادوني بازق نيول

۱ د يوشع له مړينې څخه وروسته د اسراييلو قوم د څښتن څخه پوښتنه وکړه: <زمونږ کومه قبيله به اول لاره شي او په کنعانيانو باندې به حمله وکړي؟>

۲ څښتن په ځواب کې وويل: <اول به د يهودا قبيله لاره شي. زه به هغوی ته د کنعانيانو خاوره په لاس ورکړم.>

۳ د يهودا خلکو د شمعون خلکو ته وويل: <زمونږ سره هغې سيمې ته لار شئ کومه چې مونږ ته راکړل شوې ده چې په گډه د کنعانيانو سره جگړه وکړو. بيا به مونږ ستاسو سره مرسته وکړو چې خپله سيمه ونيسئ.> نو د شمعون ۴ او يهودا قبيلې سره يوځای جگړې ته لارلې. څښتن هغوی په کنعانيانو او فرزبانو باندې بريالي کړل او هغوی په بازق کې د دښمنانو لس زره تنه ووژل. ۵ هلته دوی ادوني بازق پیدا کړ او د هغه سره يې جگړه وکړه. ۶ ادوني بازق وتښتېد. خو هغوی ورپسې شول، هغه يې ونيوه او د هغه د پښو او لاسونو غټې گوتې يې غوڅې کړې. ۷ ادوني بازق وويل: <اویا پادشاهانو چې د هغوی د پښو او لاسونو غټې گوتې غوڅې شوې وې، زما د دسترخوان پاتې شونې يې خوړلې. اوس خدای زما څخه د هغوی بدله واخيستله.> بيا هغوی هغه اورشليم ته راوست او هلته مړ شو.

د يهودا قبيلې له خوا د اورشليم او حبرون فتح

۸ د يهودا خلکو په اورشليم باندې حمله وکړه او هغه يې ونيوه. د هغه ښار خلک يې ووژل او

ښار ته يې اور واچاوه. (۹) له هغې وروسته هغوی لارل چې د کنعانیانو سره چې په غرنۍ سیمه، د غرونو په لوېدیځو لمنو او جنوبي دښته کې اوسېدل جگړه وکړي. (۱۰) هغوی د کنعانیانو په مقابل کې چې په حبرون کې اوسېدل، ووتل. (حبرون پخوا د قریت اربع په نوم یادېده). هلته هغوی د شیشای، اخیمان او تلمای طایفو ته ماتې ورکړه.

د عتنيیل له خوا د دبیر د ښار فتح

(یوشع ۱۵: ۱۳ - ۱۹)

(۱۱) له هغه ځای څخه د یهودا نفر لارل چې په دبیر باندې حمله وکړي. (دبیر په هغه وخت کې د قریت سفر په نوم یادېده.) (۱۲) د هغوی یو نفر چې کالیب نومېده وویل: <هرچا چې قریت سفر فتح کړ، زه به خپله لور عکسه هغه ته په نکاح ورکړم.> (۱۳) د کالیب د کشر ورور قناز زوی عتنيیل هغه ښار ونيوه، نو کالیب خپله لور هغه ته په نکاح ورکړه. (۱۴) د واده په ورځ عتنيیل عکسه وهڅوله چې د خپل پلار څخه یو پتی وغواړي. کله چې عکسه له خپل خره څخه راکوزه شوه، کالیب ورڅخه پوښتنه وکړه: <څه غواړې؟> (۱۵) هغې په ځواب کې وویل: <زه د اوبو یو څو چینې غواړم. هغه ځمکه چې تا راته راکړې ده هغه په جنوبي دښته کې ده.> نو کالیب هغې ته پورتنۍ او ښکتنۍ چینې ورکړې.

د یهودا د قبیلې نور بریالیتوبونه

(۱۶) د موسیٰ د خسر اولاده چې قینیان وو د اریحا یعنی د خرما د ونو د ښار څخه د یهودا د خلکو سره د یهودا جنوبي دښتې ته چې عراد ته نژدې پرته وه لارل. هلته هغوی د عمالیقیانو سره اوسېدل. (۱۷) د یهودا خلک د شمعون د خلکو سره لارل او په ګډه یې په کنعانیانو باندې چې په صفت کې اوسېدل حمله وکړه. ښار یې په بشپړه توګه وړان کړ، نو له دې کبله یې د هغه نوم حرما

کېښود. (۱۸) - (۱۹) خښتن د يهودا د خلکو سره مرسته وکړه او هغوی غزه، اشقلون او عقرون د هغو د شاوخوا سيمو سره ونيول. همدارنگه هغوی د خښتن په مرسته غرنۍ سيمه ونيوله. خو هغو خلکو چې په دره کې اوسېدل د اوسپنې جنگي گاډۍ درلودلې، نو د يهودا خلکو ونه شو کولی چې هغوی وشړي. (۲۰) لکه څنگه چې موسی^۱ وعده کړې وه، د حبرون ښار کاليب ته ورکړل شو او کاليب هغه درې طايفې چې د عناق د اولادې څخه وې وشړلې. (۲۱) خو د بنيامين د قبيلې خلکو ييوسيان چې په اورشليم کې اوسېدل ونه شړل او له هغه وخت څخه تر اوسه پورې ييوسيان د بنيامين د خلکو سره هلته اوسېږي.

د افرايم او منسي قبيلو له خوا د بيت ټيل فتح

(۲۲) - (۲۳) د افرايم او منسي قبيلې لارلې چې د بيت ټيل په ښار باندې حمله وکړي. (په پخوا زمانه کې دا ښار د لوز په نوم يادېده.) خښتن د هغوی سره مل ؤ. هغوی ښار ته جاسوسان ولېږل (۲۴) او هغوی يو سړی وليده چې د ښار څخه راروان ؤ او دوی ورته وويل: **حکه** چېرې مونږ ته د ښار د نوتلو لار وښايې نو مونږ به تاته زيان ونه رسوو. < (۲۵) نو هغه سړي ورته لار وروښوده او د افرايم او منسي خلک لارل او د ښار ټول خلک يې ووژل، خو هغه سړی او د هغه ټوله کورنۍ يې پرېښودله چې لار شي. (۲۶) بيا هغه سړی د حيتيانو خاورې ته لاړ، هلته يې يو ښار ودان کړ او په هغه باندې يې د لوز نوم کېښود چې تر اوسه پورې په همدې نوم ياديږي.

هغه خلک چې اسراييليانو نه وو شړلي

(۲۷) د منسي قبيلې د بيت شان، تعنک، دور، بيلعام، مجدو او د هغو د شاوخوا کليو خلک ونه شړل. نو کنعانيانو هلته اوسېدلو ته دوام ورکړ. (۲۸) کله چې اسراييليان قوي شول، نو کنعانيان يې په سختو کارونو باندې مجبورول، خو بياهم هغوی يې بېخي ونه شړل.

٢٩ د افرایم قبیلې هم هغه کنعانیان ونه شړل کوم چې د جازر اوسېدونکي وو، نو هغوی د افرایم د قبیلې په منځ کې هلته په جازر کې پاتې شول.

٣٠ د زبولون قبیلې هم د قطرون او نهلول اوسېدونکي ونه شړل، نو کنعانیان د هغوی په منځ کې هلته اوسېدل او مجبور وو چې د هغوی دپاره سخت کار وکړي.

٣١ همدارنگه د اشیر قبیلې د عکو، صیدون، احلب، اکزیب، حلبه، عفیق او رحوب اوسېدونکي ونه شړل. ٣٢ اشیریان د ځایي کنعانیانو په منځ کې اوسېدل، ځکه چې هغوی یې ونه شړل.

٣٣ د نفتالي قبیلې هم د بیت شمس او بیت عنات اوسېدونکي ونه شړل. نفتالیان د ځایي کنعانیانو په منځ کې اوسېدل. خو هغوی د دې دوو ځایونو اوسېدونکي په سخت کار کولو مجبورول.

٣٤ اموریانو د دان د قبیلې خلک مجبور کړل چې غرنۍ سیمې ته لاړ شي او هغوی یې نه پرېښودل چې درې ته رابښکته شي. ٣٥ اموریانو په ایالون، شعلبیم او د حارس په غره کې اوسېدلو ته دوام ورکړ، خو د افرایم او منسي قبیلو هغوی تر خپلې واکمنۍ لاندې ساتل او په سخت کار کولو یې مجبورول.

٣٦ د اموریانو سرحد د عقربیم د غاښي څخه نیولې تر سالع او غرنۍ سیمې پورې رسېدلی دی.

په بوکیم کې د خښتن فرښته

٢ ١ د خښتن فرښته د جلجال څخه بوکیم ته لاړه او اسرایلیانو ته یې وویل: >ما تاسو د مصر څخه راوویستلئ او هغې خاورې ته مې راوستلئ چې ستاسو د نیکونو سره مې د هغې وعده کړې وه. ما وویل چې زه به هیڅکله ستاسو سره خپل لوظ مات نه کړم، نو تاسو د دغې

خاورې د خلکو سره کوم لوظ ونه کړی او د هغوی د قربانۍ ځایونه راوغورزوی. خو څه چې ما درته ویلي وو تاسو هغه ونه کړل. ولې مو داسې وکړل؟ (۳) نو اوس تاسو ته وایم چې زه به دا خلک ستاسو له مخې څخه لېرې نه کړم. هغوی به ستاسو دښمنان وي او د هغوی د خدایانو په عبادت کولو سره به د هغوی په دام کې راگېر اوسئ. (۴) کله چې د څښتن فرښتې دا خبرې وکړې، نو د اسراییلو ټول قوم په لوړ اواز سره وژړل، (۵) نو په دې خاطر دوی په هغه ځای باندې د بوکیم نوم کېښود او هلته یې څښتن ته قربانۍ وړاندې کړې.

د یوشع مړینه

(۶) وروسته له هغې چې یوشع اسرایلیان رخصت کړل، دوی هر یو لار چې د خپلې برخې ځمکې ملکیت ترلاسه کړي. (۷) ترڅو پورې چې یوشع ژوندی ؤ، د اسراییلو خلک څښتن ته وفادار وو او حتی د هغه د مړینې څخه وروسته هم ترڅو پورې چې د قوم هغه سپین بریږي ژوندي وو کومو چې د څښتن هغه لوی لوی کارونه په خپلو سترگو لیدلي وو چې د اسراییلو دپاره یې کړي وو، هغوی څښتن ته وفادار پاتې شول. (۸) د څښتن خدمتگار یوشع د نون زوی د یو سلو لسو کالو په عمر مړ شو. (۹) هغه یې په خپله ځمکه کې په تمه حارس کې چې د افرایم په غرنۍ سیمه کې او د جاعش د غره په شمال کې وه، ښخ کړ.

د اسرایلیانو له خوا د څښتن د عبادت پرېښودل

(۱۰) کله چې هغه ټول نسل مړ شو، نو راتلونکي نسل څښتن او د هغه کارونه چې د اسراییلو دپاره یې کړي وو هېر کړل.

(۱۱) څه موده وروسته اسرایلیانو د څښتن په مقابل کې گناه وکړه او د بعل د بتانو په عبادت یې

پیل وکړ. (۱۲) هغوی د هغه څښتن عبادت کول پرېښودل چې د دوی د نیکونو خدای و او دوی یې د مصر څخه راویستلي وو. دوی د خپل شاوخوا خلکو خدایانو ته عبادت کاوه. هغوی ته یې سجده کوله او څښتن یې په قهر کړ. (۱۳) هغوی څښتن پرېښود او د بل او عشتاروت د بتانو عبادت یې غوره کړ. (۱۴) نو څښتن په اسراییلو باندې ډېر په قهر شو او هغوی یې یرغلګرو ته په لاس ورکړل او یرغلګرو هغوی لوټ کړل. څښتن دوی خپلو دښمنانو ته تسلیم کړل او اسراییلیانو نور نه شو کولی چې د هغوی په مقابل کې مقاومت وکړي. (۱۵) هر ځل چې اسراییلیان د جګړې دپاره وتل، څښتن د هغوی په ضد عمل کاوه چې ماتې وخوري ځکه چې هغه دوی ته قسم خوړلی و چې دا کار به کوي. هغوی په لوی مصیبت اخته شوي وو.

(۱۶) بیا څښتن اسراییلیانو ته خاص مشران چې د قاضیانو په نوم هم یادېدل ورکړل چې هغوی له یرغلګرو څخه وژغوري. (۱۷) خو اسراییلیانو خپلو مشرانو ته غوږ نه نیوه. اسراییلو د څښتن سره بې وفايي کوله او د نورو خدایانو عبادت به یې کاوه. د هغوی پلرونو به د څښتن امرنو ته غاړه ایښودله خو نوي نسل ژر دا کار پرېښود. (۱۸) هرکله چې څښتن اسراییلو ته یو مشر ورکاوه، څښتن به د هغه مشر سره مرسته کوله او ترڅو پورې به چې هغه مشر ژوندی و خلک به یې د خپلو دښمنانو څخه ژغورل. څښتن په هغوی باندې رحم کاوه ځکه چې هغوی به د ظلم او کرېدلو له لاسه فریاد کاوه. (۱۹) خو کله به چې هغه مشر مړ شو، خلک به بېرته خپلو بدو لارو ته راګرځېدل او د خپلو نیکونو څخه به یې نور هم زیات فساد کاوه. د نورو خدایانو پیروي او عبادت به یې کاوه. دوی به خپل بد عملونه او سرزوري نه پرېښودله. (۲۰) نو بیا څښتن په اسراییلو باندې ډېر په قهر شو او ویې ویل: >په دې خاطر چې دې قوم هغه لوظ مات کړی دی چې د هغوی د نیکونو سره مې کړی و او زما امر یې نه دی منلی، (۲۱) نو زه به نور هغه قومونه چې د یوشع د مړینې څخه وروسته پاتې شوي وو ونه شرم. (۲۲) زه به د هغوی څخه کار واخلم ترڅو دا معلومه شي چې دا اسراییلیان د خپلو پلرونو په شان زما په لاره باندې روان دي او که نه. < (۲۳) نو

څښتن هغه قومونه پرېښودل چې په هغې خاوره کې پاتې شي. هغه يوشع ته په هغوی باندې بری ورنه کړ او نه يې د يوشع د مړينې څخه وروسته هغوی ژر وشړل.

د کنعان په خاوره کې پاتې شوي قومونه

۳ (۱) نو څښتن په کنعان کې ځينې قومونه پرېښودل چې د هغوی په وسيله هغه اسراييليان وازمايي چې د کنعان په جگړو کې يې برخه نه وه اخيستي. (۲) هغه د دې دپاره دا کار وکړ چې د اسراييلو هر نوی نسل بايد دا زده کړي چې څنگه جگړه وکړي، په خاصه توگه هغه خلک چې مخکې د جگړې ډگر ته نه وو تللي. (۳) هغه قومونه چې په دې خاوره کې پاتې شوي وو دا وو: هغه فلسطينيان چې په پنځو ښارونو کې وو، ټول کنعانيان، صيدونيان او همدارنگه حويان چې د لبنان په غرونو کې د بل حرمون څخه نيولې د حمات تر غاښي پورې اوسېدل. (۴) څښتن دا خلک د دې دپاره پرېښي وو چې اسراييليان ورباندې وازمايي او وگوري چې آيا هغوی د څښتن هغو امرونو ته چې د موسیٰ په وسيله د هغوی نیکونو ته ورکړل شوي وو غاړه ږدي او که نه. (۵) نو اسراييليان د کنعانيانو، حيتيانو، اموريانو، فرزيانو، حويانو او يوسيانو په منځ کې اوسېدل. (۶) دوی د هغوی لورگانې خپلو زامنو ته په نکاح کولې او خپلې لورگانې يې د هغوی زامنو ته په نکاح ورکولې او د هغوی د خدايانو عبادت به يې کاوه.

عتنييل

(۷) د اسراييلو قوم خپل څښتن خدای هېر کړ. دوی د هغه په مقابل کې گناه وکړه او د بل او اشيره د بتانو عبادت يې کاوه. (۸) نو څښتن په اسراييلو باندې ډېر په قهر شو او هغوی يې د بين النهرين پادشاه کوشان رشعتايم ته په لاس ورکړل او هغه اته کاله په هغوی باندې حکومت وکړ. (۹) بيا اسراييليانو څښتن ته فرياد وکړ، هغه ورته د کاليب د کشر ورور قناز زوی عتنييل راولېږه

چې هغوی وژغوري. (۱۰) د خښتن روح په هغه باندې نازل شو او هغه د اسراییلو مشر شو. عتئییل جگړې ته لار او خښتن هغه د بین النهرین په پادشاه کوشان رشعتایم باندې بریالی کړ. (۱۱) د اسراییلو په خاوره کې خلو پښت کاله ارامي وه او وروسته بیا عتئییل مړ شو.

ایهود

(۱۲) د اسراییلو خلکو بیا داسې کارونه وکړل چې د خښتن په نظر کې بد وو. د هغوی د بدیو له کبله خښتن عجلون د موآب پادشاه د اسراییلو په مقابل کې قوي کړ. (۱۳) عجلون د عمونیانو او عمالیقیانو سره یو ځای شو. عجلون راغی او په اسراییلو باندې یې حمله وکړه او هغوی اریحا یعنی د خرما د ونو ښار ونيو. (۱۴) د موآب پادشاه عجلون په اسراییلیانو باندې اتلس کاله حکومت وکړ.

(۱۵) بیا اسراییلیانو خښتن ته فریاد وکړ. هغه دوی ته یو نفر ورو لېږه چې دوی وژغوري. د هغه نوم ایهود ؤ چې چپ لاسی ؤ او د جیرا زوی ؤ چې د بنیامین د قبیلې څخه ؤ. اسراییلیانو د هغه په لاس د موآب پادشاه عجلون ته باج ولېږه. (۱۶) ایهود یوه دوه مخې توره جوړه کړې وه چې نیم متر اوږده وه. هغه دا توره د خپلو کالیو لاندې په خپل ښي ورون باندې وتړله. (۱۷) هغه د موآب پادشاه عجلون ته چې ډېر چاغ سړی ؤ باج وړاندې کړ. (۱۸) کله چې ایهود هغه ته باج وړاندې کړ، هغه دا نفر چې باج یې انتقال کړی ؤ بېرته خپلو کورونو ته ولېږل. (۱۹) خو ایهود په خپله د هغو مجسمو سره چې جلجال ته نژدې وې راوگرځېده، بېرته پادشاه ته ورغی او ورته وېي ویل: <ای پادشاه زه ستاسو دپاره یو پټ پیغام لرم.>

پادشاه خپلو خدمتگارانو ته وویل: <مونږ یوازې پرېږدی!> او هغوی ټول ووتل.

(۲۰) په داسې حال کې چې پادشاه په خپلې هواداره بالاخانه کې یوازې ناست ؤ، ایهود هغه ته

ورغی او ورته ویې ویل: <زه ستاسو دپاره د خدای له طرفه یو پیغام لرم.> پادشاه پاڅېده. (۲۱)

ایهود په خپل چپ لاس باندې د خپل نبی اړخ څخه توره راوویستله او د پادشاه په گڼه کې یې ورومنډله. (۲۲) توره د لاستي سره د هغه په گڼه کې ننوته او د پنبو له منځ څخه یې راووتله. ایهود د هغه د گڼې څخه توره ونه ویستله او د هغه په وازگه کې پټه شوه. (۲۳) بیا ایهود برنډې ته ووت. هغه پادشاه پسې د کوتې دروازې بندې او قلف کړې. (۲۴) د ایهود د تگ څخه وروسته د پادشاه خدمتگاران راغلل او ویې لیدل چې د کوتې دروازې قلف دي. هغوی فکر کاوه چې پادشاه به دننه خپل حاجت پوره کوي. (۲۵) هغوی زیات انتظار وویست، تر هغې پورې چې وارخطا شول. خو کله چې هغه د کوتې دروازې خلاصې نه کړې، هغوی کلي واخیسته او دروازې یې خلاصې کړې. هغوی ولیدل چې بادار یې په غولي باندې مړ پروت دی.

(۲۶) په هغه وخت کې چې هغوی انتظار کاوه، ایهود وتښتېده. هغه د مجسمو څخه تېر شو او سعیرت ته ورسېده. (۲۷) کله چې ایهود د افرایم غرنۍ سیمې ته ورسېده، نو سرنی یې وواهه او اسراییلیان د هغه سره د غونډیو څخه راکوز شول او هغه یې مشري کوله. (۲۸) هغوی ته یې وویل: <ما پسې راځئ! ځکه چې څښتن ستاسو دښمن یعنې موآب تاسو ته تسلیم کړی دی.> نو دوی د هغه پسې روان شول او د اردن گودرونه یې چې موآب ته د تېرېدلو لاره وه ونیول او څوک یې نه پرېښودل چې له هغو څخه تېر شي. (۲۹) په هغه ورځ هغوی د موآبیانو نژدې لس زره تکړه عسکر ووژل، هیچا ونه شو کولی چې وتښتي. (۳۰) نو اسراییلیانو موآبیانو ته ماتې ورکړه او د اسراییلو په خاوره کې اتیا کاله ارامي وه.

شمجر

(۳۱) د ایهود څخه وروسته شمجر د عنات زوی مشر شو. هغه په چوکه باندې شپږسوه فلسطینیان ووژل او اسراییلیان یې ورڅخه وژغورل.

٤ (١) د ايهود له مړينې څخه وروسته د اسراييلو خلکو بيا داسې کارونه وکړل چې د څښتن په نظر کې بد وو. (٢) نو څښتن هغوی يابین ته چې د کنعان يو پادشاه ؤ او په حاصور کې يې پادشاهي کوله په لاس ورکړل. د هغه د لښکر قوماندان سيسرا ؤ چې په حروشت حاجوئيم کې اوسېده. (٣) يابین نهه سوه د اوسپنې جنگي گاډۍ درلودلې او شل کاله يې په اسراييلو باندې سخت ظلم وکړ، نو اسراييليانو د مرستې دپاره خدای ته فریاد وکړ.

(٤) په هغه وخت کې دبوره د لفيدوت ښځه پيغمبره وه او د قاضي په توگه يې د اسراييلو خدمت کاوه. (٥) هغه به د خرما د يوې ونې لاندې چې د دبورې په نوم يادېدلې او د رامه او بيت ئيل ترمنځ د افرايم په غرنۍ سيمه کې وه کښېناستله. اسراييليان به د خپلو دعوو د فيصله کولو په خاطر هغې ته راتلل. (٦) يوه ورځ هغې باراق د ايڼوعم زوی چې د نفتالي په قاش کې اوسېده راوغوښت او ورته ويې ويل: <د اسراييلو څښتن خدای په تا باندې امر کوي چې لاړ شې او د نفتالي او زبولون د قبيلو څخه لس زره نفر د ځان سره واخلي او د تابور غره ته يې بوځې. (٧) زه به د يابین د لښکر قوماندان سيسرا راولم چې د قيشون د سيند په غاړه ستاسو سره جگړه وکړي. د هغه سره به خپلې جنگي گاډۍ او عسکر وي، خو زه به هغه تاته تسليم کړم.>

(٨) بيا باراق هغې ته وويل: <که چېرې ته زما سره ځې نو زه به لاړ شم او که چېرې ته راسره نه ځې، زه به هم لاړ نه شم.>

(٩) دبورې وويل: <ډېر ښه، زه به ستا سره لاړه شم، خو دا ياد ساته چې که چېرې زه ستا سره لاړه شم او سيسرا مغلوب شي، نو ته به د دې برياليتوب په خاطر هيڅ وياړ ترلاسه نه کړې، ځکه چې څښتن به سيسرا يوې ښځې ته تسليم کړي.> نو دبوره له باراق سره قاش ته لاړه. (١٠)

باراق د زبولون او نفتالي د قبیلو خلک قادش ته راوغوښتل. لس زره نفره په هغه ځای کې سره راغونډ شول او باراق پسې روان شول. دپوره هم ورسره لاړه.

۱۱) په هغه وخت کې حابر چې د قینیانو له طایفې څخه ؤ، ځان یې د نورو قینیانو څخه چې هغوی هم د حوډاب له اولادې څخه وو، بېل کړی ؤ او خپله خېمه یې قادش ته نژدې په صعنايم کې د خپرې د ونې په څنگ کې ودرولې وه. (حوډاب د موسی د ښځې ورور ؤ.)

۱۲) کله چې سیسرا خبر شو چې باراق د تابور غره ته تللی دی، ۱۳) هغه خپلې ټولې نهه سوه جنگي گاډۍ او خپل ټول نفر راوغوښتل او هغوی له حروشت حاجوئیم څخه د قیشون د سیند خواته روان شول.

۱۴) بیا دپورې باراق ته وویل: <لاړ شه! دا هغه ورځ ده چې څښتن به سیسرا تاته تسلیموي. څښتن ستاسو په مخکې روان دی.> نو باراق د خپلو لسو زرو نفرو سره د تابور له غره څخه راکوز شو. ۱۵) کله چې باراق د خپل لښکر سره حمله وکړه، څښتن سیسرا د خپلو ټولو جنگي گاډیو او نفرو سره وارخطا کړ. سیسرا له خپلې گاډۍ څخه کوز شو او وتښتېده. ۱۶) باراق تر حروشت حاجوئیم پورې د جنگي گاډیو او لښکرو پسې شو او د سیسرا ټول لښکر ووژل شو. یو نفر هم ژوندی پاتې نه شو.

۱۷) سیسرا د یاعیل یعنې د قیني حابر د ښځې خېمې ته وروتنېتېده، ځکه چې د حاصور د پادشاه یابین او د قیني د طایفې ترمنځ دوستانه اړیکې موجودې وې. ۱۸) یاعیل د سیسرا هرکلي ته ورغله او ورته وېي ویل: <دننه راځه زما باداره، مه وپرېره.> نو سیسرا د هغې خېمې ته ورننوت او یاعیل هغه په برستن کې پټ کړ. ۱۹) سیسرا هغې ته وویل: <زه تری یم ماته لږې اوبه راکړه.> هغې د شیدو ژي خلاص کړ او لږې شیدې یې ورته ورکړې او هغه یې بېرته پټ کړ. ۲۰) سیسرا

هغې ته وويل: <د خېمې په دروازه کې ودرېږه، که چېرې څوک راشي او پوښتنه وکړي چې دلته څوک شته؟ ورته ووايه، نه.>

٢١) سيسرا ډېر ستړی شوی ؤ او په درانده خوب ویده شو. بيا ياعيل د حابر بښځې د خېمې يو مېخ او څټک راواخيستل او غلې غلې سيسرا ته ورغله. هغې دا مېخ د هغه په شقيقه باندې داسې ټک واهه چې سر يې په ځمکه کې ننوت او سيسرا مړ شو. ٢٢) کله چې باراق د سيسرا د لټولو دپاره راغی، نو ياعيل د هغه مخې ته ورغله او وپې ويل: <راځه چې هغه سړی دروښايم چې ته يې لټوې.> نو باراق د هغې سره خېمې ته ننوت او هلته سيسرا په داسې حال کې چې مېخ يې په سر کې ننوتی ؤ، مړ پروت ؤ.

٢٣) نو په هغه ورځ خدای اسراييليانو ته د کنعان په پادشاه يابين باندې بری ورکړ. ٢٤) له هغې ورځې څخه وروسته اسراييليان د يابين په مقابل کې قوي کېدل، ترڅو چې هغه يې له منځه يووړ.

د باراق او دبوري سندرہ

٥) ١) په هغه ورځ دبوري او د ايښوعم زوی باراق دا سندرہ وويله:

٢) <د څښتن ستاينه وکړئ!

چې مشري د اسراييلو رهبران کړي

او په خوښې سره خلک پيروي د هغوی کاندي

٣) تاسې واورئ پادشاهانو وکړئ پام ای حاکمانو

غږومه به زه ساز وايم به سندره

اسراييلو څښتن خدای ته

٤ کله لارې د سعيره نه چې څښتنه

چې راووتې د سيمې له ادومه

ځمکه په لږزه شوه له اسمانه باران راغی

هو اوبه شولې راتوی د ورپڅو ځنی

٥ غرونه په لږزه شول د سینا د څښتن مخ کې

د څښتن د اسراييلو خدای په مخ کې

٦ د عنات د زوی شمجر په زمانه کې

د ياعیل په زمانه کې

سرکونه خطرناک وو کاروانو ته

مسافر په کړو لارو باندې تلل

٧ ای دبورې، د اسراييلو کلي وران پاتې شول

ستا تر راتگه پورې تش پاتې شول

د يوې مور په شان ته راغلي اسراييلو لره

کړل اسراييلو کله غوره چې خدايان نوي ۸

بيا په دې خاوره باندې جنګ راغی

د خلو پښت زرو اسراييلو منځ کې

يوه نېزه او يا يو سپر هم نه ؤ

زه د اسراييل د قوماندې د مشرانو طرفدار يم ۹

د هغو خلکو په خوا چې حاضر شوي دي په خپله خوښه

د څښتن ستاينه وکړئ!

واورئ ای کسانو چې سپر پرئ په ښو خرو باندې ۱۰

او کښېنئ په کتو باندې

او هم هغو کسانو چې پياده گرځئ

د سندرغاړو اوازونه گودرو کې واورئ ۱۱

بیانوي چې د خښتن فتحې

فتحې د قوم د اسراییلو فتحې

بیا د خښتن قوم ښکته روان شو

په طرف د دروازو یې د ښارگوټي

شه راوینښه، شه راوینښه، دبورې!

شه راوینښه په سندرې کره لاس پورې

ای باراقه، ای ته زوی د ابینوعمه

پاخه بوځه اسپران درسره خپل دې

بیا چې کوم خلک پاتې شوي وو

شو دوی راکوز خپلو مشرانو ته

د خښتن قوم ماته راغی چې جگړې ته آماده و

راغلل هغوی لاندې درې ته له افرایمه څخه

د بنیامین او د هغوی د خلکو پسې

له ماخیر څخه راکوز قوماندانان شول

منصبداران له زبولونه راغلل

د دبورې سره مشران د یساکار راغلل (۱۵)

هو، یساکار او هم باراق راغی

دوی شول په منډه په دره کې د باراق پسې

خو د روپین په قبيله کې شو پیدا نفاق

پرېکړه یې ونه شوه کولی چې دوی راشي که نه

خپلو پسونو سره ولې تاسو پاتې شولئ (۱۶)

چې غوږ ونیسئ شپنو ته چې رمو ته اوازونه کاندې؟

هو، د روپین په قبيله کې شو پیدا نفاق

پرېکړه یې ونه شوه کولی چې دوی راشي که نه

قبيله د جاد شوه پاتې د اردن د سیند ختیځ کې (۱۷)

او قبيله د دان شوه پاتې د کشتیو سره

قبيله د اشير پاتي شوه په غاړه د درياب كې

بندرونو ته نژدې هغوى ساكن شول

خو د زبولون او نفتالي خلكو (۱۸)

د جنگ ميدان كې خپل ژوندون خطر كې واچاوه

پادشاهان راغلل، په تنك كې د مجدو د ويالي خنك كې (۱۹)

هغوى وكړله جگړه

د كنعان شاهانو وكړله جگړه

خو هغوى سپين زر يونورل

ستورو كوله چې جگړه د اسمانونو څخه (۲۰)

چې په اسمان كې گرځېدل به هغوى يو خوا بل خوا

د سيسرا په ضد هغوى جگړه كوله

د بنمنان له منځه يوړل د قيشون سيلاب (۲۱)

د قيشون څپې وهونكي سيند

ای زما ځانه، روانېره او قوي اوسه

۲۲ د سيسرا اسونه تلل ښه په تريکو باندي

ځمکه يې چيته کرله خپلو سومانو باندي

۲۳ د څښتن فرښته وايي: په ميروز لعنت ووايي

د هغه ځای په اوسېدونکو سخت لعنت ووايي

ځکه چې دوی د څښتن مرستې ته راغلي نه دي

چې د غښتليو جنگياليو مقابله کې د څښتن سره کومک وکړي

۲۴ ډېره بختوره ده ياعيل

څوک چې ده ښځه د حابر قيني

زيات برکت دې هغه ومومي تر ټولو ښځو

چې په خېمو کې اوسي

۲۵ سيسرا وغوښتي اوبه خو هغې ورکړې شيدي

په شاهانه جام کې يې ورکړې شپرومې

٢٦ هغې واخيست په يو لاس کې د خېمې مېخ

او په بل لاس کې يې خټک د مزدور

هغې وواهه سيسرا او کره ورماته يې کوپړی

او شقيقه يې کره سوری د هغه

٢٧ سيسرا ولوېدلو پښو ته د هغې

هغه وغورزېد او هلته پروت ؤ

هغه وغورزېده پښو ته د هغې او ولوېد

هغه په حَمکه باندي مړ پرېوت

٢٨ د سيسرا مور د کرکې نه وکتل

په خیر خیر يې د جالی له شا کتل

هغې وکرله پوښتنه: په راتلو کې د هغه جنگي گادۍ ولې ځنډ وکر؟

ولې نه اوړو اواز د گادۍ د عرابو؟

٢٩ پوهې ملگرې د هغې ورته ځواب ورکوي

تکراروي هغه له ځانه سره دا خبرې:

٣٠ هغوی نیولی غنیمت او هغه وېشي سره

یوه نجلی یا دوه انجونې هر عسکر دپاره

رنګین لباس سیسرا دپاره

ګلدوزي شوي ټوټې زما غاړې ته

٣١ ای څښتنه! دښمنان دې ستا هلاک شي د سیسرا په ډول ټول

خو دوستان دې ستا ځلیري د روښانه لمر په شان <

له هغې وروسته په هغه خاوره کې څلوېښت کاله آرامي وه.

جدعون

٦ د اسراییلو قوم یو ځل بیا داسې کارونه وکړل چې د څښتن په نظر کې بد وو، نو څښتن د

مدیانیانو قوم پرېښود چې په هغوی باندې اووه کاله حکومت وکړي. ٢ مدیانیان دومره ظالمان

وو چې د اسراییلو خلک د هغوی څخه په سمخو او د غونډیو په نورو خوندي ځایونو کې پټېدل.

٣ هرکله چې به اسراییلیانو خپل فصلونه کړل، نو مدیانیان، عمالیقیان او د دښتې د قبیلو خلک به

راتلل او په هغوی باندې به یې حمله کوله. ٤ دوی په هغه ځمکه کې خپمې ودرولې او د ځمکې

حاصلات به یې تر غزې پورې له منځه وړل. له هغوی څخه به یې ټول پسونه، غوایان او خره بیول

او د اسراییلیانو دپاره یې هیڅ شی نه پرېښود چې ژوند ورباندې وکړي. (۵) هغوی به د خپلو خاړویو او خپمو سره لکه د ملخانو په شان راتلل. هغوی او د هغوی د اوبنانو شمېر دومره زیات ؤ چې حساب یې نه شو کېدلی. دوی به راتلل او ځمکه به یې ویجاړوله (۶) او اسراییلیان د هغوی په مقابل کې بې وسه شول.

(۷) نو د اسراییلو قوم د مدیانیانو په ضد خښتن ته د مرستې دپاره فریاد وکړ (۸) او هغه ورته یو پیغمبر راولېږه چې هغوی ته یې د اسراییلو د خښتن خدای له خوا دا پیغام راوړ: >ما تاسو د مصر یعنی د هغه هېواد څخه چې په کې غلامان وئ، راوويستلئ. (۹) تاسو مې د مصریانو او هغو ټولو خلکو څخه چې په دې خاوره کې یې په تاسو باندې ظلم کاوه وژغورلئ. هغوی مې ستاسو له مخې څخه لېرې کړل او د هغوی ځمکه مې تاسو ته درکړه. (۱۰) تاسو ته مې وویل چې زه ستاسو خښتن خدای یم او که څه هم تاسو د اموریانو په خاوره کې اوسېږئ، مگر د هغو د خدایانو عبادت مه کوئ. خو تاسو زما خبرو ته غوږ ونه نیوه.<

(۱۱) یوه ورځ د خښتن فرښته د عفره کلي ته راغله او د خپرې د ونې لاندې چې د یوآش ابیعزري ونه وه کښېناستله. د یوآش زوی جدعون په پټه د شرابو په گانې کې غنم ټکول چې مدیانیان یې ونه ویني. (۱۲) په هغه ځای کې د خښتن فرښته جدعون ته ښکاره شوه او ویې ویل: >ای زړور او قوي سړیه، خښتن ستا سره مل دی.<

(۱۳) جدعون په ځواب کې وویل: >خو ښاغلیه، که چېرې خښتن له مونږ سره مل وي، نو دا هرڅه ولې زموږ سره وشول؟ څه شولې د هغه حېرانوونکې معجزې د کومو په هکله چې به زموږ پلرونو مونږ ته قصې کولې او داسې به یې ویل چې خښتن څنگه مونږ له مصر څخه راوويستلو؟ خو اوس یې مونږ پرېښي یو او مدیانیانو ته یې په لاس ورکړي یو.<

۱۴) بيا خښتن هغه ته مخ ورواړاوه او ويې ويل: <په خپل ټول قوت سره چې لرې يې، لاړ شه او اسراييليان له مديانيانو څخه وژغوره. زه په خپله تا لېږم.>

۱۵) جدعون په ځواب کې وويل: <خو خښتنه، زه څنگه کولی شم چې اسراييليان وژغورم؟ د منسي په قبيله کې زما کورنۍ له ټولو څخه کمزورې ده او زه په خپله کورنۍ کې له ټولو څخه وړوکی نفر يم.>

۱۶) خښتن په ځواب کې وويل: <ته دا کار کولی شې ځکه چې زه به له تا سره مرسته وکړم. ته به مديانيانو ته داسې په اسانۍ سره ماتې ورکړې لکه د يو نفر سره چې جنگ کوي.>

۱۷) جدعون وويل: <که چېرې ته په رښتيا سره غواړې چې زما سره مرسته وکړې، نو ماته يوه نښه وښايه چې دا ثابته کړي چې په رښتيا خښتن زما سره خبرې کوي. ۱۸) مهرباني وکړه زما د راتګه پورې همدلته اوسه چې زه خپله نذرانه راوړم او ستا په حضور کې يې کېږدم.>

خښتن وويل: <زه به ستا د بېرته راتګ پورې دلته پاتې شم.>

۱۹) جدعون کور ته ننوت او يو سپرلی يې حلال کړ. د هغه غوښه يې پخه کړه، لس کيلوګرامه اوږه يې راواخيستل او فطيره ډوډۍ يې ورڅخه پخه کړه. بيا هغه غوښه په يوه ټوکړۍ کې واچوله، د هغې ښوروا يې هم په يوه کاسه کې واچوله، د خښتن فرښتې ته يې چې د خپړۍ د ونې لاندې ناسته وه راوړه او د هغې په مخ کې يې کېښودله. ۲۰) فرښتې هغه ته وويل: <دا غوښه او ډوډۍ راواخله او په دې ګټ باندې يې کېږده او ښوروا ورباندې توی کړه.> او جدعون همداسې وکړل. ۲۱) د خښتن فرښتې د امسا په څوکې باندې چې په لاس کې يې وه غوښه او ډوډۍ لمس کړه. د ګټ څخه د اور لمبه پورته شوه او غوښه او ډوډۍ يې وسوزوله. وروسته بيا فرښته پناه شوه.

٢٢) کله چې جدعون پوه شو چې دا د خښتن فرښته وه، هغه له وپرې وويل: <ای خښتن تعالی! ما ستا فرښته مخامخ ولیدله.>

٢٣) خو خښتن هغه ته وويل: <ارام شه. مه وپرېره. ته به نه مړ کېږي.> ٢٤) جدعون د خښتن دپاره د قربانۍ ځای جوړ کړ او دا نوم یې ورباندې کېښود چې <خښتن د سولې او سلامتی سرچینه ده.> او تر اوسه پورې هغه د ایغزریانو د عفره په کلي کې پاتې دی.

٢٥) په هماغه شپه خښتن جدعون ته وويل: <د خپل پلار د پادې څخه دې یو غویی چې اووه کلن وي بوځه. او د خپل پلار د قربانۍ ځای چې د بعل دپاره دی، وران کړه او د اشیره بت چې د هغه په څنگ کې دی راوغورزوه. ٢٦) بیا خپل خښتن خدای ته ستاسو د کلي د غونډۍ په ډېر لوړ ځای باندې د قربانۍ یو مناسب ځای جوړ کړه. د اور دپاره د اشیره د بت د لرگیو څخه کار واخله او هغه غویی حلال کړه او د سوزېدونکې نذرانې په توګه یې وړاندې کړه.> ٢٧) نو جدعون د خپلو نوکرانو څخه لس نفره له ځان سره بوتلل او د خښتن په خبره باندې یې عمل وکړ. نو څرنگه چې هغه د خپلې کورنۍ او د کلي د نورو خلکو څخه وپرېده چې د ورځې له خوا دا کار وکړي نو هغه کار یې د شپې له خوا وکړ.

٢٨) کله چې سبا سهار وختي د کلي خلک پاڅېدل، هغوی ولیدل چې د بعل د قربانۍ ځای وران شوی ؤ او د اشیره بت چې د هغه په څنگ کې ؤ راغورزېدلی ؤ او غویی د قربانۍ په نوي ځای کې قرباني شوی ؤ. ٢٩) هغوی د یو بل څخه پوښتنه وکړه: <دا کار چا کړی دی؟> کله چې هغوی د دې خبرې څېړنه وکړه، نو معلومه شوه چې جدعون د یوآش زوی دا کار کړی دی. ٣٠) نو د کلي خلکو یوآش ته وويل: <خپل زوی راوباسه. هغه باید ووژل شي، ځکه چې هغه د بعل د قربانۍ ځای وران کړی دی او د اشیره بت چې د هغه په څنگ کې ؤ هغه یې راغورزولی دی.>

﴿٣١﴾ مگر یوآش هغو ټولو خلکو ته چې د هغه مخالف وو وویل: <آیا تاسو د بعل دپاره دا بحث کوئ؟ آیا تاسو د هغه څخه دفاع کوئ؟ هرڅوک چې د هغه دپاره جگړه کوي هغه به تر سبا سهاره پورې وژل کیږي. که چېرې هغه خدای وي پرېږدئ چې هغه د خپل ځان ساتنه وکړي، دا د هغه د قربانی ځای دی چې وران شوی دی.> ﴿٣٢﴾ له هغه وخت څخه راپدېخوا جدعون د یربعل په نوم مشهور شو، ځکه چې یوآش وویل: <پرېږدئ چې بعل د خپل ځان څخه دفاع وکړي، ځکه چې دا د هغه د قربانی ځای دی چې وران شوی دی.>

﴿٣٣﴾ بیا ټول مدیانیان، عمالقیان او د دښتې د قبیلو خلک سره راټول شول، هغوی د اردن د سیند څخه تېر شول او د یزرعیل په دره کې یې خپمې ودرولې. ﴿٣٤﴾ په جدعون باندې د څښتن روح نازل شو او هغه سرنی وواهه او د ابیعرز د طایفې خلک یې راوغوښتل او هغوی د جدعون پسې روان شول. ﴿٣٥﴾ جدعون د منسي ټولې سیمې ته استازي ولېږل چې راشي او د هغه سره یوځای شي. همدارنگه هغه د اشیر، زبولون او نفتالي قبیلو ته هم استازي ولېږل او هغوی راغلل او د جدعون سره یوځای شول.

﴿٣٦﴾ بیا جدعون خدای ته وویل: <لکه څنګه چې تا وعده کړې ده چې اسرائیلیان به زما په لاس وژغورې، ښه ده، زه به د پسه وړی په درمند باندې کېږدم. که چېرې سهار یوازې په وړیو باندې پرڅه پرته وي او ځمکه وچه وي، بیا به زه پوه شم چې ته به اسرائیلیان زما په لاس وژغورې.> ﴿٣٧﴾ او کټ مټ همداسې وشول. کله چې جدعون بله ورځ سهار وختي پاڅېده، هغه لاړ او د پسه وړی یې په کاسه کې وزبښلې او کاسه د اوبو څخه ډکه شوه. ﴿٣٩﴾ بیا جدعون خدای ته وویل: <په ما باندې په قهر نه شي. اجازه راکړه چې یوه بله غوښتنه وکړم چې یو ځل بیا په وړیو باندې ازماښت وکړم. دا ځل دې وړی وچې پاتې شي او ځمکه دې په پرڅې باندې لنډه شي.> ﴿٤٠﴾ په هغه شپه خدای همداسې وکړل. سهار یوازې وړی وچې وې، خو ځمکه په پرڅې باندې لنډه وه.

د جدعون له خوا د مديانيانو ماتې

۷ (۱) يوه ورځ سهار وختي جدعون د خپلو ټولو نفرو سره پاڅېده، هغوی لارل او د حرود د چينې په خوا کې يې خېمې ودرولې. د مديانيانو کمپ د هغوی شمال خواته د موره غره ته نژدې په يوه دره کې ؤ.

(۲) څښتن جدعون ته وويل: <ستا نفر ډېر زيات دي. که چېرې تاسو ټول پرېږدم چې د مديانيانو سره وجنگېږئ او هغوی ته ماتې ورکړئ، نو بيا به اسراييليان لافې وهي او وايي به چې مونږ په خپل زور خپل ځانونه ژغورلي دي. (۳) نو خلکو ته اعلان وکړه او ووايه چې هرڅوک چې ډارن وي او له جنگ څخه وپريږي هغه دې بېرته کور ته لاړ شي او مونږ به دلته د جلعاد په غره کې پاتې شو. > نو دوه ويشت زره نفره بېرته لارل او يوازې لس زره نفر پاتې شول.

(۴) څښتن جدعون ته وويل: <ستا نفر اوس هم زيات دي. هغوی ښکته چينې ته بوځه او هلته به هغوی ستا دپاره بېل کړم. زه به تاته ووايم چې څوک درسره لاړ شي او څوک بېرته کور ته لاړ شي. > (۵) کله چې جدعون خپل سړي لاندې اوبو ته بوتلل، څښتن هغه ته وويل: <سړي په دوو ډلو ووېشه. په يوه ډله کې هغه ټول واچوه چې اوبه د لاسونو په لپو کې را اخلي او په خپلو ژبو يې لکه د سپيو څټي. په بله ډله کې هغه ټول واچوه چې زنگنونه لاندې لگوي او د ويالې څخه اوبه په خپلو خلو څښي. > (۶) يوازې د سړيو درې سوو يې په لاسونو اوبه وڅښلې. نورو ټولو خپل زنگنونه لاندې ولگول او اوبه يې د ويالې نه په خلو وڅښلې. (۷) څښتن جدعون ته وويل: <زه به په دغو درې سوه نفرو چې اوبه يې وختلې تاسو وژغورم او مديانيان به درته تسليم کړم. نور ټول نفر پرېږده چې خپلو کورونو ته لاړ شي. > (۸) نو جدعون يوازې درې سوه نفر د ځان سره وساتل او د پاتې نفرو څخه يې خواږه او سړني راټول کړل او هغوی يې خپلو کورونو ته رخصت کړل. د مديانيانو کمپ د هغوی څخه لاندې په دره کې ؤ.

٩ هغه شپه څښتن په جدعون باندې امر وکړ: >پاڅه او د مديانيانو په کمپ باندې حمله وکړه، زه تاته په هغوی باندې بری درکوم. (١٠) خو که چېرې ته د حملې کولو څخه وپرېږې، نو د خپل نوکر فوره سره کمپ ته کوز شه. (١١) نو ته به د مديانيانو خبرې واورې چې څه وايي. وروسته به جرأت پیدا کړې چې په کمپ باندې حمله وکړې. > نو هغه د خپل نوکر سره د کمپ پوستې ته کوز شو. (١٢) مديانيان، عماليقيان او د دښتې د قبيلو خلک لکه د ملخانو په شان په دره کې خپاره شوي وو او هغوی د درياب د شگو په شان بې شمېره اوبنان درلودل. (١٣) کله چې جدعون هلته ورسېده، هغه واورېدل چې يو نفر خپل ملگري ته خپل خوب بيانوي. هغه ويل: >ما خوب وليد چې د اوربشو يوه ډوډۍ راغله او زمونږ په کمپ باندې راوغرېده. خېمه يې ووهله او هغه راچپه شوه او په ځمکه باندې هواره شوه.<

١٤ د هغه ملگري په ځواب کې وويل: >ستا خوب يوازې يوه معنی لري او هغه دا چې د اسراييلي يواښ زوی جدعون د تورې سره راځي. خدای هغه ته په مديانيانو او زمونږ په ټولو لښکرو باندې بری ورکړی دی.<

١٥ کله چې جدعون دا خوب او د هغه تعبير واورېده، هغه په سجده پرېوت او د څښتن عبادت يې وکړ. بيا هغه بېرته د اسراييلو کمپ ته ستون شو او غږ يې وکړ: >پاڅی! څښتن تاسو ته د مديانيانو په لښکرو باندې بری درکړی دی.< (١٦) هغه دا درې سوه نفره په دريو ډلو ووېشل او هر يو ته يې يو سرنی او يو خالي منگی چې خراغ په کې ؤ ورکړ. (١٧) او هغوی ته يې وويل: >کله چې زه کمپ ته ورنژدې شوم، نو ماته گورئ، هرڅه چې زه کوم تاسو هم همداسې وکړئ. (١٨) کله چې ما او زما ډلې سرنی ووهل، تاسو هم د کمپ په شاوخوا کې سرنی ووهئ او چيغې ووهئ: مونږ د څښتن او جدعون دپاره جنگېرو.<

١٩ جدعون د خپلو سلو نفرو سره د نيمې شپې څخه مخکې د مديانيانو د کمپ څنډې ته ورسېد،

په هماغه وخت کې پهره بدله شوې وه. دوی سرنی ووهل او هغه منگي چې په لاسونو کې یې وو هغه یې مات کړل (۲۰) او نورو دوو ډلو هم همداسې وکړل. هغوی ټولو په خپلو چپو لاسونو کې خراغونه نیولي وو او په بني لاسونو کې یې سرنی نیولي وو او چیغې یې وهلې: <د څښتن او د جدعون دپاره توره!> (۲۱) هر نفر په خپل ځای د کمپ شاوخوا کې ولاړ ؤ او د دښمن ټولو لښکرو چیغې وهلې او وتښتېدل. (۲۲) په داسې حال کې چې د جدعون نفرو سرنی وهل، څښتن د دښمنانو لښکري په خپل منځ کې سره په جنگ اخته کړلې او هغوی په یو بل باندې د تورو په واسطه حمله وکړه. هغوی د بیت شطه څخه د صریرت خواته د آبل محولا پورې چې طبات ته نژدې ؤ وتښتېدل.

(۲۳) بیا جدعون د نفتالی او اشیر قبیلو او له ټول منسي څخه نفر راوغوښتل او هغوی راغلل او په مدیانیانو پسې شول. (۲۴) جدعون د افرایم ټولې غرنی سیمې ته استازي ولېږل چې هغوی ته ووايي: <راکوز شی او د مدیانیانو په مقابل کې وجنگېږئ. د اردن سیند او ویالې تر بیت باره پورې ونیسئ ترڅو مدیانیان ورڅخه تېر نه شي.> نو د افرایم ټول نفر راغونډ شول او تر بیت باره پورې یې د اردن سیند او ویالې ونیولې. (۲۵) هغوی د مدیانیانو دوه مشران چې غراب او زیب نومېدل ونیول. غراب یې د غراب په گټ وواژه او زیب یې د شرابو جوړولو په ځای کې چې د زیب په نوم یادېده وواژه. دوی د مدیانیانو تعقیبولو ته دوام ورکړ او د غراب او زیب سرونه یې د اردن د سیند په ختیځ کې جدعون ته راوړل.

د مدیانیانو احرني ماتې

۸ (۱) د افرایم خلکو جدعون ته وویل: <تا ولې زموږ سره داسې رویه وکړه؟ تا ولې موږ د مدیانیانو سره د جگړې په وخت کې راونه غوښتلو؟> او هغه یې سخت ملامت کړ.

٢) خو جدعون په ځواب کې وويل: <ما چې کوم کار کړی دی هغه ستاسو د کار په پرتله هيڅ هم نه دی. حتی هغه وړوکی کار چې تاسو د افرايم خلکو کړی دی هغه زمونږ د ټولې طايفې د کارونو څخه زيات ارزښت لري. ٣) تاسو د خدای په مرسته د مديانيانو دوه مشران يعنې غراب او زيب ووژل. ما څه کړي دي چې ستاسو سره يې مقايسه کړم؟> په دې خبره د هغوی قهر سوړ شو.

٤) وروسته بيا جدعون د خپلو درې سوه نفرو سره د اردن د سيند څخه تېر شو. که څه هم هغوی ډېر ستومانه شوي وو، خو بياهم د خپلو دښمنانو پسې وو. ٥) کله چې هغوی سوکوت ته ورسېدل، جدعون د ښارگوټي خلکو ته وويل: <مهرباني وکړئ زما نفرو ته د خوړلو دپاره يو څه ورکړئ. هغوی ډېر ستړي دي خو مونږ د مديانيانو پادشاهان زبح او صلmonع تعقيبوو.>

٦) خو د سوکوت مشرانو وويل: <تاسو تر اوسه پورې زبح او صلmonع نه دي نيولي، نو مونږ ولې ستا لښکرو ته ډوډۍ ورکړو؟>

٧) جدعون وويل: <ښه ده! کله چې څښتن زبح او صلmonع ماته په لاس راکړل، نو بيا به زه بېرته راشم او ستاسو غوښې به د صحرا په اغزو باندې وشکوم.> ٨) جدعون له هغه ځای څخه فنوعيل ته لاړ او د هغه ځای له خلکو څخه يې خواږه وغوښتل خو د فنوعيل خلکو هم د سوکوت د خلکو په شان هغه ته ځواب ورکړ. ٩) جدعون د فنوعيل خلکو ته وويل: <کله چې زه په سلامتۍ سره بېرته راشم، نو ستاسو برج به راوغورزوم!>

١٠) په دې وخت کې زبح او صلmonع تقريباً د پنځلس زره عسکرو سره په قرقور کې وو. د دښتې د قومونو د ټولو لښکرو څخه يوازې هم دومره نفر پاتې شوي وو، ځکه چې يو لک او شل زره عسکر په جگړه کې وژل شوي وو. ١١) جدعون د کاروان د تېرېدلو په لاره باندې چې د نوبح او

يجبها په ختيځ کې وه لار او يوناخاپه يې د مديانيانو په لښکرو باندې حمله وکړه. (۱۲) د مديانيانو دوه پادشاهان زبح او صلوموع وټنټېدل، خو جدعون په هغوی پسې شو، ويې نيول او د هغوی ټول لښکر يې سخت وارخطا کړ.

(۱۳) له جگړې څخه وروسته جدعون کور ته روان شو. هغه د حارس په غاښي باندې روان ؤ (۱۴) او يو ځوان يې چې د سوکوت اوسېدونکی ؤ ونيوه او پوښتنه يې ورڅخه وکړه چې د سوکوت ماموران او سپين ږيري څوک دي. هغه ځوان ورته د سوکوت د اووه اويا نفرو نومونه وليکل. (۱۵) بيا جدعون لار او د سوکوت خلکو ته يې وويل: <تاسو ماته پېغور راکاوه او ويل مو چې تا تر اوسه پورې زبح او صلوموع نه دي نيولي، نو مونږ ولې ستاسو سترې شويو لښکرو ته ډوډۍ ورکړو؟ دا دی وگورئ زبح او صلوموع دلته دي.> (۱۶) بيا هغه د دښتې اغزي راواخيستل او د سوکوت مشران يې په اغزيو باندې ووهل او سزا يې ورته ورکړه. (۱۷) همدارنگه هغه د فنوعيل برج وران کړ او د ښارگوټي ټول سړي يې ووژل.

(۱۸) بيا هغه له زبح او صلوموع څخه پوښتنه وکړه: <هغه خلک چې تاسو په تابور کې ووژل، هغه څه ډول خلک وو؟>

هغوی په ځواب کې وويل: <هغوی ستا په شان وو، هر يو لکه د شاهزاده په شان ؤ.>

(۱۹) جدعون وويل: <هغوی زما سکه وروڼه وو. زه د څښتن په نوم قسم خورم، که چېرې تاسو هغوی نه وای وژلي نو ما به هم تاسو نه وای وژلي.> (۲۰) بيا هغه خپل مشر زوی يتر ته وويل: <پورته شه او هغوی ووژنه!> مگر هغه خپله توره راونه ايستله ځکه چې هغه لا هلک ؤ او ووپرېده.

(۲۱) بيا زبح او صلوموع جدعون ته وويل: <راشه ته په خپله مونږ ووژنه. د هلک څخه د سړي

کار مه غواره. < نو جدعون هغوی دواړه ووژل او کوم زېورات چې د هغوی د اوبنانو په غاړو کې وو هغه یې واخیستل.

د جدعون بت

۲۲ له هغې وروسته اسرایلیانو جدعون ته وویل: <ته زمونږ پادشاه شه او ستا څخه وروسته دې ستا اولاده په مونږ باندې پادشاهي وکړي. ځکه چې تا مونږ له مدیانیانو څخه ژغورلي یو.>

۲۳ جدعون په ځواب کې وویل: <نه به زه او نه به زما زوی ستاسو پادشاه شي. څښتن به ستاسو پادشاه وي. ۲۴ خو زه ستاسو څخه یوه غوښتنه کوم. تاسو هر یو ماته له خپل غنیمت څخه یوه یوه غوږوالی راکړئ.> (د دښمن عسکر چې اسماعیلیان وو د سرو زرو غوږوالی به یې اچولې.)

۲۵ خلکو په ځواب کې وویل: <مونږ په خوشالی سره خپلې غوږوالی تاته درکوو.> نو هغوی یوه چپنه وغوړوله او هر نفر په کې خپلې غوږوالی چې په غنیمت کې یې نیولې وې واچولې. ۲۶ د سرو زرو د غوږوالیو وزن چې جدعون واخیستلې شل کیلوگرامه ؤ، پرته له گانو، غاړکیو او د مدیانیانو د پادشاهانو د شاهانه کالیو او هغو ځنځیرونو څخه چې د هغوی د اوبنانو په غاړو کې وو. ۲۷ جدعون له هغو سرو زرو څخه یو بت جوړ کړ او هغه یې په خپل ښارگوتی یعنی عفره کې کېښود. ټولو اسرایلیانو خدای پرېښود او د بت د عبادت دپاره هلته لاړل. دا کار د جدعون او د هغه د کورنۍ دپاره یو دام شو.

د جدعون مړینه

۲۸ نو مدیانیان د اسرایلیانو په مقابل کې کمزوري شول او نور یې نه شو کولی چې سر راپورته

کړي. د جدعون په ژوندانه کې خلوپښت کاله په هغه خاوره کې ارامي وه.

٢٩ جدعون بېرته خپل کور ته ستون شو او هلته اوسېده. ٣٠ جدعون اويا زامن درلودل ځکه چې ډېرې ښځې يې درلودلې. ٣١ هغه يوه وينځه هم درلودله چې په شکيم کې اوسېدله، هغې هم د هغه دپاره يو زوی وزېراوه او جدعون ورباندې ايملک نوم کېښود. ٣٢ جدعون د يوآش زوی په پوخ عمر کې مړ شو او د خپل پلار په هديره کې يې په عفره يعنې د ايعزر د طايفې په ښارگوټي کې ښخ کړ.

٣٣ څنگه چې جدعون مړ شو، د اسراييلو قوم يو ځل بيا د خدای سره بې وفايي وکړه او د بل د بتانو عبادت يې پيل کړ. هغوی د بل بریت څخه خپل خدای جوړ کړ ٣٤ او خپل څښتن خدای يې چې هغوی يې د خپل شاوخوا ټولو دښمنانو څخه ژغورلي وو، هېر کړ. ٣٥ سره له دې چې يروبعل (جدعون) د اسراييليانو دپاره ښه ښه کارونه کړي وو، خو هغوی د هغه له کورنۍ سره وفاداري ونه ښودله.

ايملک

٩ ١ يوه ورځ د جدعون زوی ايملک خپلو ماماگانو ته چې په شکيم کې وو ورغی، هغوی او د خپلې مور ټولې طايفې ته يې وويل: ٢ >د شکيم د ټولو سړيو څخه پوښتنه وکړئ چې تاسو ته کومه يوه لاره ښه ده؟ چې اويا تنه يعنې د جدعون ټول زامن په تاسو باندې پادشاهي وکړي او که يوازې يو نفر؟ په ياد ساتی، ايملک ستاسو خپل هډوکي او خپله وينه ده. < ٣ کله چې د هغه ماماگانو دا ټولې خبرې د شکيم خلکو ته وکړې، نو هغوی پرېکړه وکړه چې د ايملک څخه پيروي وکړي، ځکه چې هغه يې خپلوان و. ٤ هغوی هغه ته د بل بریت له بتخانې څخه اويا مقاله سپين زر ورکړل او په هغو باندې يې لنډگران اجير ونيول چې د هغه سره يوځای شي. ٥ هغه د

خپل پلار کور ته چې په عفره کې ؤ لار او د یوې تیرې په سر باندې یې خپل اويا ناسکه ورونه ووژل. خو یوتام چې د جدعون کشر زوی ؤ ؤان ورڅخه پټ کړ او ژوندی پاتې شو. (۶) بیا د شکیم او بیت ملو ټول سړي سره راغونډ شول او د خپرې مقدسې ونې ته چې په شکیم کې وه ورغلل او د ایملک په سر یې د پادشاهۍ تاج کېښود.

(۷) کله چې یوتام له دې څخه خبر شو، هغه د جرزیم د غره سرته وخوت او هغوی ته یې چیغې کړې: د شکیم خلکو ماته غوږ ونیسئ نو خدای به تاسو ته غوږ ونیسي. (۸) یو وخت ونې سره راټولې شولې چې د ؤانونو دپاره یو پادشاه وټاکي. هغوی د زیتون ونې ته وویل: ته زمونږ پادشاه شه. (۹) خو د زیتون ونې په ؤواب کې وویل: آیا زه په تاسو باندې د پادشاهۍ کولو په خاطر د خپلو تېلو د تولیدولو څخه چې د خدایانو او انسانانو د احترام دپاره استعمالیږي، لاس واخلم؟ (۱۰) بیا ونو د اینځر ونې ته وویل: ته زمونږ پادشاه شه. (۱۱) مگر د اینځر ونې په ؤواب کې وویل: آیا زه په تاسو باندې د پادشاهۍ کولو په خاطر د خپلې بڼې او خوږې مېوې له تولیدولو څخه لاس واخلم؟ (۱۲) بیا ونو د انګورو تاک ته وویل: راځه زمونږ پادشاه شه. (۱۳) خو تاک هم په ؤواب کې وویل: آیا زه په تاسو باندې د پادشاهۍ کولو په خاطر د خپلو شرابو د تولیدولو څخه چې خدایان او انسانان خوشالوي، لاس واخلم؟ (۱۴) په پای کې ټولو ونو د اغزیو بوتی ته وویل: راځه ته زمونږ پادشاه شه. (۱۵) د اغزیو بوتی په ؤواب کې وویل: که چېرې تاسو په رښتیا غواړئ چې زه ستاسو پادشاه شم، بیا راشئ او زما د سیوري لاندې پناه واخلي. که نه، نو زما د اغزیو خانګو څخه به د اور لمبه پورته شي او حتی د لبنان د صبر ونې به هم وسوزوي.

(۱۶) - (۱۸) زما پلار جدعون ستاسو په خاطر خپل ژوند په خطر کې واچاوه، ستاسو دپاره یې جنگ وکړ او تاسو یې د مدیانیانو څخه وژغورلئ. آیا تاسو هغه ته په بدل کې د هغه د کورنۍ سره مهرباني وښودله؟ نه، تاسو داسې ونه کړل. تاسو د هغه د کورنۍ په مقابل کې راپورته شوی او په هغې تیرې باندې مو د هغه اويا زامن ټول ووژل.

آيا دا صحيح كار ؤ چې تاسو اييملک خپل پادشاه کړ؟ هغه فقط زما د پلار د وينځې زوی دی. خو يوازې په دې خاطر چې هغه ستاسو خپلوان دی، هغه مو د شکيم پادشاه کړ.

١٩ نو که چېرې هغه کار چې تاسو نن د جدعون او د هغه د کورنۍ سره وکړ، د اخلاص او صداقت له مخې وي، نو بيا تاسو دې د اييملک څخه خوشاله اوسئ او هغه دې ستاسو څخه خوشاله اوسي. ٢٠ که نه، نو له اييملک څخه دې د اور لمبه راووزي او د شکيم او بيت ملو سړي دې وسوزوي. او د شکيم او بيت ملو له سړيو څخه دې د اور لمبه راووزي او اييملک دې وسوزوي. ٢١ بيا يوتام و تبتېده او لاړ چې په بئير کې واوسېږي، ځکه چې هغه د خپل ورور اييملک څخه و پرېده.

٢٢ اييملک په اسراييلو باندې درې کاله حکومت وکړ. ٢٣ بيا خدای د اييملک او د شکيم د خلکو ترمنځ د بنمني پيدا کړه او هغوی د اييملک په مقابل کې خيانت وکړ. ٢٤ دا کار د دې دپاره وشو ترڅو اييملک او د شکيم خلک چې د هغه سره يې د جدعون د اويا زامنو په قتلولو کې مرسته کړې وه، د خپلو عملونو سزا وويني. ٢٥ د اييملک په خلاف د شکيم خلکو په غونډيو باندې نفر په کمين کې کښول او هرڅوک چې به له هغه ځايه تېرېده هغه به يې لوټاوه او اييملک له دې کار څخه خبر شو.

٢٦ په دې وخت کې جعل د عابد زوی د خپلو ورونو سره شکيم ته کډه وکړه او د هغه ځای اوسېدونکو په هغه باندې اعتبار وکړ. ٢٧ د انگورو د حاصلاتو وخت راوړسېده او د شکيم خلک خپلو باغونو ته ورننوتل او انگور يې راټول کړل. د هغو څخه يې شراب جوړ کړل او جشن يې ونيوه. بيا هغوی د خپل خدای عبادتخاني ته لاړل، هلته يې خوراک وکړ او شراب يې وڅښل او په اييملک باندې يې ملنډې ووهلې. ٢٨ جعل وويل: >مونږ د شکيم خلک څه ډول خلک يو؟ ولې مونږ د اييملک خدمت کوو؟ هغه څوک دی؟ آيا هغه د جدعون زوی او زبول د هغه مرستيال نه

دی؟ مگر مونږ ولې د هغه خدمت وکړو؟ خپل نیکه حمور ته چې ستاسو د طایفې بنسټ یې کېښود، وفادار اوسئ. (۲۹) کاشکې زه ستاسو مشر وای، نو تاسو به مې د ایملک له شر څخه خلاص کړي وای. ما به هغه ته ویلي وای چې خپل ټول لښکر دې راوغواړه او جنگ ته راووزه!

(۳۰) کله چې د بنار والي زبول د جعل دا خبره واورېده، هغه ډېر په قهر شو. (۳۱) هغه په پټه ایملک ته استازي ولېږل او استازو ورته وویل: <د عابد زوی جعل د خپلو ورونو سره شکیم ته راغلی دی او هغوی ستا په ضد د بنار اوسېدونکي راپاروي. (۳۲) ته باید د خپلو نفرو سره د شپې راشې او په پټیو کې پټ شې. (۳۳) سبا سهار د لمر خاته په وخت کې پاڅه او په بنار باندې یوه ناڅاپه حمله وکړه. کله چې جعل د خپلو نفرو سره ستا په مقابل کې جگړې ته راووزي، نو ته د هغوی سره په خپل ټول قوت مقابله وکړه.>

(۳۴) نو د شپې له خوا ایملک او د هغه لښکرې روانې شوې، هغوی په څلورو ډلو کې سره تقسیم شول او د شکیم څخه د باندې پټ شول. (۳۵) کله چې ایملک او د هغه نفرو ولیدل چې جعل راوتلی او د بنار د دروازې په خولې کې ولاړ دی، نو هغوی د خپلو پټو ځایونو څخه راووتل. (۳۶) جعل هغوی ولیدل او زبول ته یې وویل: <گوره، د غرونو له څوکو څخه خلک رانښکته کېږي.> زبول په ځواب کې وویل: <هغه سړي نه دي، هغه یوازې د غرونو سیوري دي.>

(۳۷) جعل بیا وویل: <گوره! خلک د غره څخه رانښکته کېږي او بله ډله یې د خپری د ونې په لاره چیرته چې خلک فال گوري راروانه ده!>

(۳۸) بیا زبول هغه ته وویل: <اوس ستا لافې چېرته دي؟ تا به پوښتنه کوله چې ولې باید د ایملک خدمت وکړو. دا هغه نفر دي چې تا ورباندې ملنډې وهلې. اوس لاړ شه او جگړه ورسره وکړه.> (۳۹) جعل د شکیم نفر راوویستل او له ایملک سره یې جگړه وکړه. (۴۰) جعل وتښتېد او ایملک

ورپسې شو. د ښار د دروازې تر خولې پورې ډېر نفر تپيان پراته وو. (٤١) ايملک په ارومه کې سکونت اختيار کړ. زبول، جعل او د هغه ورونه له شکيم څخه وويستل، نو هغوی ونه شو کولی چې نور هلته واوسېږي.

(٤٢) بله ورځ ايملک خبر شو چې د شکيم خلک غواړي چې پتيو ته ووزي. (٤٣) نو هغه خپل نفر په دريو ډلو ووېشل او هغوی په پتيو کې پټ شول او انتظار يې کاوه. کله چې هغه وليدل چې خلک له ښار څخه راوړي، نو هغوی د پټېدلو د ځای څخه راووتل او د شکيم په خلکو باندې يې حمله وکړه. (٤٤) ايملک د خپلو نفرو سره په بېره مخکې لاړ چې د ښار دروازه ونيسي، په دې وخت کې نورو دوو ډلو په هغو خلکو باندې چې په پتيو کې وو حمله وکړه او ټول يې ووژل. (٤٥) جنگ ټوله ورځ دوام وموند. هغوی ښار ونيوه او د هغه ځای خلک يې ووژل. ښار يې وران کړ او په ځمکه باندې يې مالگه وشيندله.

(٤٦) د دې خبرې په اورېدلو سره کوم ښاريان چې د شکيم په برج کې وو د بعل بريت د بتخانې کلا ته ننوتل. (٤٧) کله چې ايملک خبر شو چې هغوی هلته راټول شوي دي، (٤٨) نو د خپلو ټولو نفرو سره د صلحون غره ته وخوت. هغه تير واخيست او يو څو څانگې يې پرې کړې او په خپلو اوږو يې کېښودلې. هغه په خپلو نفرو باندې حکم وکړ: حذر شئ! کوم کار چې زه يې کوم تاسو يې هم وکړئ! < (٤٩) نو هر سړي له ونې څخه يوه يوه څانگه پرې کړه، بيا هغوی ايملک پسې روان شول او هغه لرگي يې د کلا په دېوالونو باندې کېښودل او هغه کلا يې وسوزوله. نو د شکيم د کلا ټول خلک چې تقريباً زر تنه نارينه او ښځې وې، مړه شول.

(٥٠) بيا ايملک د تاباز په ښار باندې حمله وکړه. ښار يې محاصره کړ او هغه يې ونيوه. (٥١) دننه په ښار کې يو قوي برج ؤ چې د ښار ټول سړي او ښځې د مشرانو سره هغه ته وروتنېدل. د خپلو ځانونو پسې يې دروازې وتړلې او بام ته وختل. (٥٢) کله چې ايملک راغی چې په برج باندې

حمله وکړي، نو دروازو ته ورغی چې برج ته اور واچوي. (۵۳) مگر یوې ښځې د بام له سر څخه د هغه په سر باندې د مېچنې پل راوغورزاوه او د هغه کوپړۍ یې ماته کړه. (۵۴) ایملک په چالاکی سره خپل عسکر ته چې وسلې یې ورسره انتقالولې غږ وکړ: >خپله توره راوباسه او ما ووژنه. زه نه غواړم چې خلک ووايي چې ایملک د یوې ښځې له لاسه ووژل شو. < نو هغه ځوان د هغه په گډه کې توره ورومنډله او هغه مړ شو. (۵۵) کله چې اسرایلیانو ولیدل چې ایملک مړ دی، نو ټول خپلو کورونو ته لاړل.

(۵۶) په دې ډول خدای د ایملک څخه د هغه جرم بدله واخیسته کوم چې هغه د خپل پلار په مقابل کې کړی ؤ او خپل اویا وروڼه یې وژلي وو. (۵۷) همدارنگه خدای د شکیم د خلکو څخه د هغوی د ټولو بدو کارونو بدله واخیسته او د جدعون د زوی یوتام لعنت په هغوی باندې راغی.

تولع

۱۰ (۱) د ایملک له مړینې څخه وروسته د فواه زوی او د دودو لمسی تولع د اسراییلو د ژغورلو دپاره راغی. هغه د یساکار له قبیلې څخه ؤ او د افرایم په غرنۍ سیمه کې د شامیر په ښارگوټي کې اوسېده. (۲) هغه درویشت کاله د اسراییلو مشر ؤ. بیا هغه مړ شو او په شامیر کې ښخ کړای شو.

یائیر

(۳) له تولع څخه وروسته جلعادي یائیر راغی. هغه دوه ویشت کاله د اسراییلو مشر ؤ. (۴) هغه دېرش زامن درلودل چې هر یو خپل خر درلود. هغوی په جلعاد کې دېرش ښارگوټي درلودل چې تر نن ورځې پورې د یائیر د ښارگوټو په نوم یادېږي. (۵) کله چې یائیر مړ شو هغه په قامون کې

یفتاح

۶) اسرائیلیانو یو ځل بیا د څښتن په مقابل کې گناه وکړه او د بعل او عشتاروت بتانو او د سوریې، صیدون، موآب، عمون او فلسطین خدایانو ته یې په عبادت لاس پورې کړ. هغوی څښتن پرېښود او د هغه عبادت کول یې بس کړل. ۷) نو څښتن په هغوی باندې په قهر شو او هغوی یې فلسطینیانو او عمونیانو ته په لاس ورکړل، ۸) اتلس کاله هغوی ظلم وکړ او ټول اسرائیلیان یې چې په جلعاد کې د اردن د سیند ختیځ خواته د اموریانو په هېواد کې اوسېدل وځورول. ۹) عمونیان د یهودا، بنیامین او افرایم د قبیلو سره د جگړې دپاره حتی د اردن له سیند څخه تېر شول. اسرائیلیان په ډېر لوی مصیبت اخته شول. ۱۰) بیا اسرائیلیانو څښتن ته فریاد وکړ او ویې ویل: <مونږ ستا په مقابل کې گناه کړې ده ځکه چې ته زمونږ خدای یې او مونږ ته پرېښودلې او د بعل د بتانو عبادت مو شروع کړ.>

۱۱) څښتن هغوی ته دا ځواب ورکړ: <هغه وخت چې مصریانو، اموریانو، عمونیانو، فلسطینیانو، صیدونیانو، عمالیقیانو او معونیانو په تاسو باندې ظلم کاوه او تاسو ماته فریاد وکړ، آیا له هغوی څخه مې ونه ژغورلې؟> ۱۲) خو تاسو زه پرېښودم او د نورو خدایانو عبادت مو وکړ، نو زه به نور تاسو ونه ژغورم. ۱۳) لاړ شئ هغو خدایانو ته فریاد وکړئ چې تاسو خپلو ځانونو دپاره غوره کړي دي. کله چې د تکلیف سره مخامخ کېږئ نو پرېږدئ چې هغوی مو وژغوري.>

۱۴) خو د اسرائیلو خلکو څښتن ته وویل: <مونږ گناه کړې ده. څه چې ستا خوښه وي زمونږ سره یې وکړه، خو اوس مونږ له عمونیانو څخه وژغوره.> ۱۵) نو هغوی له پردیو خدایانو څخه لاس واخیست او د څښتن عبادت یې شروع کړ. نو څښتن نور د هغوی تکلیفونه نه شول لیدلی.

١٧) بيا د عمونيانو لښکرې د جنگ دپاره تيارې شوې او په جلعاد کې يې خپمې ودرولې.

اسراييليان سره راغونډ شول او د جلعاد په مصفه کې يې خپمې ودرولې. (١٨) د جلعاد مشرانو يو او بل ته وويل: <هرچا چې اول په عمونيانو باندې حمله وکړه، هغه به د جلعاد د ټولو خلکو مشر شي.>

١١) يفتاح يو زړور عسکر ؤ چې د جلعاد څخه ؤ. د هغه د پلار نوم جلعاد ؤ او مور يې فاحشه وه. (١٢) جلعاد د خپلې نکاح کړې ښځې څخه نور زامن هم درلودل. کله چې هغوی لوی شول نو يفتاح يې له کوره وويست او ورته وپې ويل: <ته به زمونږ په کورنۍ کې ميراث ترلاسه نه کړې، ځکه چې ته د بلې ښځې زوی يې.> (١٣) نو يفتاح له خپلو ورونو څخه وټنښتېد او د طوب په خاوره کې اوسېده او هلته د هغه په شاوخوا خوشې خلک راټول شول او د هغه پسې شول.

(١٤) څه موده وروسته عمونيانو د اسراييلو سره جنگ شروع کړ. (١٥) نو د جلعاد مشران لارل چې يفتاح د طوب د خاورې څخه راولي. (١٦) هغوی هغه ته وويل: <راشه او زمونږ قوماندان شه، ترڅو مونږ وکولی شو د عمونيانو سره جگړه وکړو.>

(١٧) خو يفتاح په ځواب کې وويل: <تاسو زما څخه دومره کرکه کوله چې زه مو د خپل پلار د کور پرېښودلو ته مجبور کړم. اوس چې په تاسو باندې تکليف راغلی دی، نو ماته راغلی.>

(١٨) مشرانو وويل: <خو مونږ اوس ستا څخه غواړو چې بېرته راشې. که چېرې د عمونيانو سره په جنگ کې زمونږ مشري وکړې، نو مونږ به تا د جلعاد د ټولو خلکو مشر کړو.>

(١٩) يفتاح په ځواب کې وويل: <که چېرې تاسو ما د عمونيانو سره د جگړې دپاره بوځئ او څښتن هغوی ماته په لاس راکړي، آیا زه به په رښتيا ستاسو مشر شم؟>

۱۰ د جلعاد مشرانو يفتاح ته په ځواب کې وويل: >څښتن به زمونږ ترمنځ شاهد وي. مونږ وعده کوو څه چې ته وايې هماغسې به کوو.< ۱۱ نو يفتاح د جلعاد د مشرانو سره لار او خلکو هغه خپل مشر او قوماندان وټاکه. کومې خبرې چې يفتاح مشرانو ته کړې وې، هغه يې په مصفه کې د څښتن په حضور کې تکرار کړلې.

۱۲ بيا يفتاح د عمون پادشاه ته استازي ورولېږل چې هغه ته ووايي: >ته زمونږ سره څه دښمني لري؟ تا ولې زمونږ په هېواد باندې حمله کړې ده؟<

۱۳ د عمون پادشاه د يفتاح استازو ته په ځواب کې وويل: >کله چې اسراييليان له مصر څخه ووتل، هغوی زما ځمکه د ارنون له سيند څخه نيولې د ييوق او د اردن د سيندونو پورې ونيوله. اوس په سوله ايز ډول هغه ماته بېرته راکړه.<

۱۴ يفتاح بېرته د عمون پادشاه ته استازي ورولېږل ۱۵ چې هغه ته ووايي: >دا خبره رښتيا نه ده چې اسراييلو د موآبيانو او عمونيانو ځمکه نيولې وه. ۱۶ بلکه کله چې اسراييليان له مصر څخه ووتل، هغوی د دښتې په لاره باندې سرې بحيرې ته او بيا قادش ته لاړل. ۱۷ بيا هغوی د اډوم پادشاه ته استازي ولېږل چې له هغه څخه د هغه د خاورې څخه د تېرېدلو دپاره اجازه واخلي، خو د اډوم پادشاه هغوی ته اجازه ورنه کړه. هغوی د موآب له پادشاه څخه هم دا غوښتنه وکړه، خو هغه هم اجازه ورنه کړه چې د هغوی د خاورې په لاره لاړ شي. نو اسراييليان په قادش کې پاتې شول. ۱۸ بيا هغوی د دښتې په لاره لاړل او د اډوم او د موآب په هېوادونو باندې راتاو شول او د موآب ختيځ خواته راغلل. د ارنون د سيند په بله غاړه باندې يې خېمې ودرولې، مگر د ارنون د سيند څخه تېر نه شول ځکه چې هغه د موآب سرحد ؤ. ۱۹ بيا اسراييليانو سيحون د اموريانو پادشاه ته چې پايڅت يې په حشبون کې ؤ، استازي ولېږل او له هغه څخه يې اجازه وغوښتله چې د هغوی د خاورې په لاره باندې خپل هېواد ته لاړ شي. ۲۰ مگر سيحون په اسراييليانو باندې اعتبار ونه کړ

چې د هغه د سيمې له لارې تېر شي. هغه خپل ټول نفر راغونډ کړل او په ياهص کې يې خپمې ودرولې او په اسراییليانو باندې يې حمله وکړه. (۲۱) خو د اسراییلو څښتن خدای اسراییليان په سيحون او د هغه په لښکر باندې بريالي کړل. نو اسراییليانو د هغو اموريانو ټوله سيمه چې هغوی په کې اوسېدل ونيوله. (۲۲) هغوی د اموريانو ټوله سيمه د ارنون له سيند څخه د ييوق تر سيند پورې او د دښتې څخه د اردن تر سيند پورې ونيوله. (۲۳) نو دا د اسراییلو څښتن خدای و چې د خپل قوم يعنې اسراییلو په خاطر يې اموريان وشرل. آیا تاسو د دې هڅه کوئ چې هغه بېرته واخلي؟ (۲۴) هرڅه چې تاسو ته خپل خدای کموش درکړي دي هغه تاسو خپلو ځانونو ته وساتئ، خو هرڅه چې زمونږ څښتن خدای مونږ ته راکړي دي هغه به مونږ خپلو ځانونو ته وساتو. (۲۵) آیا ته د صفور د زوی بالاق څخه چې د موآب پادشاه و بهتر يې؟ آیا هغه کله د اسراییلو سره کومه دعوه کړې ده يا يې د هغوی سره جگړه کړې ده؟ (۲۶) درې سوه کاله کيږي چې اسراییليان په حشبون، عروعر او د هغو شاوخوا کليو او هغو ټولو ښارگوټو کې چې د ارنون د سيند په غاړه پراته دي اوسېږي. تاسو په هغه وخت کې ولې هغه بېرته ونه نيول؟ (۲۷) ما ستا سره څه بدي نه ده کړې، بلکه ته زما سره بدي کوي او راغلی يې چې جگړه راسره وکړي. څښتن چې قاضي دی، پرېږده چې هغه نن د اسراییليانو او عمونيانو ترمنځ پرېکړه وکړي چې زمونږ څخه کوم يو په حقه دی، اسراییل يا عمون. (۲۸) خو د عمون پادشاه د يفتاح پيغام ته هيڅ توجه ونه کړه.

(۲۹) بيا په يفتاح باندې د څښتن روح نازل شو. څنگه چې هغه د جلعاد او منسي څخه تېر شو، يو لښکر يې تيار کړ او د جلعاد مصفې ته راستون شو او له هغه ځای څخه عمون ته لاړ. (۳۰) يفتاح د څښتن سره قسم وخور او ويې ويل: ځکه چېرې عمونيان ماته په لاس راکړي، (۳۱) نو کله چې زه په برياليتوب سره راستون شم نو اولنی نفر چې زما د کور څخه به زما ليدلو ته راووزي، هغه به د څښتن وي او زه به هغه د سوزېدونکې نذارنې په توگه قرباني کړم. (۳۲) نو يفتاح له سيند څخه تېر شو او د عمونيانو سره يې جگړه وکړه او څښتن هغه ته بری ورکړ. (۳۳) هغه د عروعر څخه د

منیت د شاوخوا سیمې پورې او د آبیل کرامیم پورې شل ښارگوټي له منځه یوړل. په هغه ځای کې زیاته وژنه وشوه او عمونیانو د اسراییلو له خوا ماتې وخوړله.

د یفتاح لور

٣٤ کله چې یفتاح خپل کور ته چې په مصفه کې ؤ راستون شو، هغه نفر چې د هغه مخې ته ورغی د هغه لور وه، هغې نڅا کوله او چمبه یې وهله. دا د هغه یوازینی اولاد ؤ. له هغې پرته هغه نه زوی درلود او نه لور. ٣٥ کله چې هغه خپله لور ولیدله نو له غمه یې خپل کالي وشلول او چیغې یې کړې: <ای زما لورې! تا زما زړه مات کړ! ولې دې زه ودردولم؟ ما څښتن ته نذر منلی دی او زه نه شم کولی چې د هغه څخه وگرځم.>

٣٦ هغې ورته وویل: <که چېرې تا د څښتن سره وعده کړې وي، نو څنگه چې دې ویلي دي هماغسې کار راسره وکړه، ځکه چې څښتن ستا له دښمنانو یعنې عمونیانو څخه ستا بدله واخیسته.> ٣٧ مگر هغې د خپل پلار څخه دا غوښتنه وکړه: <زما دپاره یو کار وکړه. ما د دوو میاشتو دپاره پرېږده چې د خپلو ملگرو سره په غرونو کې وگرځم او هلته ویر وکړم ځکه چې زه به په پیغلتوب کې مړه شم.>

٣٨ هغه وویل: <لاږه شه> او هغه یې پرېښودله چې د دوو میاشتو دپاره لاږه شي. هغه د نجونو سره غرونو ته لاږه او ویې ژړل ځکه چې هغه به ناواده شوې او بې اولاده مړه شي. ٣٩ وروسته له دوو میاشتو هغه بېرته خپل پلار ته راغله او د هغې پلار چې څښتن ته کوم نذر منلی ؤ هغه یې پوره کړ او هغه پیغله وه چې مړه شوه.

له دې وروسته دا په اسراییلو کې یو رواج شو ٤٠ چې هر کال به د اسراییلو پیغلي د څلورو

ورځو دپاره وتلې او د جلعادي يفتاح د لور دپاره به يې وير کاوه.

د افرايم د قبيلې او د يفتاح ترمنځ جگړه

۱۲ (۱) د افرايم نفر د جگړې دپاره تيار شول. هغوی د اردن له سيند څخه صافون ته پورې وتل او يفتاح ته يې وويل: <کله چې ته د عمونيانو سره د جگړې دپاره تللې، مونږ دې ولې د مرستې دپاره راونه غوښتلو؟ اوس به مونږ ستا کور ستا سره يوځای وسوزوو!>

(۲) مگر يفتاح هغوی ته وويل: <ما او زما قوم د عمونيانو سره سخته شخړه درلوده. ما ستاسو څخه مرسته وغوښتله، خو تاسو زمونږ سره مرسته ونه کړه. (۳) کله چې ما وليدل چې تاسو مرسته نه کوئ، نو ما خپل ژوند په خطر کې واچاوه او د هغوی سره د جگړې دپاره له سرحد څخه واوښتلم او څښتن ماته په هغوی باندې بری راکړ. اوس راغلي يئ چې زما سره جگړه وکړئ؟> (۴) خو د افرايم خلکو وويل: <تاسو د جلعاد خلک فقط د افرايم مهاجرين يئ. او اوس هم په هغې خاوره کې اوسېږئ چې هغه د افرايم او منسي خاوره ده.>

نو يفتاح د جلعاد لښکرې سره راټولې کړلې. بيا هغوی حمله وکړه او د افرايم لښکرو ته يې ماتې ورکړه. (۵) جلعاديانو د اردن د سيند څخه د تېرېدلو ټولې لارې ونيولې چې د افرايميانو د تېښتې مخه ونيسي. نو کله به چې د افرايميانو څخه کوم يو غوښتل چې د اردن له سيند څخه تېر شي، نو د جلعاد خلکو به ورڅخه پوښتنه کوله چې <آيا ته افرايمي يې؟> که چېرې هغه به وويل چې <نه!>، (۶) نو هغوی به ويل چې <صحيح ده، ته شبولت ووايه.> مگر هغه به <سبولت> ويل ځکه چې هغه به يې صحيح نه شو تلفظ کولی، نو هغه نفر به يې نيوه او هلته به يې واژه. په هغه وخت کې دوه څلوېښت زره افرايميان د اردن د سيند په غاړه ووژل شول.

٧ يفتاح شپږ كاله د اسراييلو مشري وكړه. بيا هغه مړ شو او په جلعاد كې په خپل ښارگوټي كې
ښخ كړاى شو.

ابسان، ايلون او عبدون

٨ له يفتاح څخه وروسته ابسان چې د بيت لحم څخه ؤ د اسراييلو مشري وكړه. ٩ هغه
دېرش زامن او دېرش لورگانې درلودلې. هغه خپلې لورگانې نورو طايفو ته په نكاح وركړې او د
نورو طايفو څخه يې دېرش انجونې راوستلې چې خپلو زامنو ته يې په نكاح كړي. ابسان اووه كاله
د اسراييلو مشري وكړه. ١٠ بيا هغه مړ شو او په بيت لحم كې ښخ كړاى شو.

١١ له ابسان څخه وروسته ايلون چې د زبولون د قبيلې څخه ؤ لس كاله د اسراييلو مشري وكړه.
١٢ بيا هغه مړ شو او د زبولون د سيمې په ايلون نومي ځاى كې ښخ كړاى شو.

١٣ له ايلون څخه وروسته د هليل زوى عبدون چې د فرعتون څخه ؤ د اسراييلو مشر شو. ١٤
هغه څلوېښت زامن او دېرش لمسيان درلودل چې هر يو به په خپل خر سپرېده. عبدون اته كاله د
اسراييلو مشري وكړه. ١٥ بيا هغه مړ شو او د افرام په سيمه فرعتون كې چې د عماليقيانو په
غرنۍ سيمه كې پروت ؤ ښخ كړاى شو.

د شمشون زېږېدنه

١٣ ١ اسراييليانو يو ځل بيا د څښتن په مقابل كې گناه وكړه. نو څښتن فلسطينيان پرېښودل
چې څلوېښت كاله په هغوى باندې حكومت وكړي.

٢ په هغه وخت كې د زرع په ښارگوټي كې يو سړى اوسېده چې نوم يې مانوح ؤ او د دان له

قبيلې څخه ؤ. د هغه ښځه شنډه وه او اولاد يې نه درلود. (۳) يوه ورځ د څښتن فرښتنه هغې ښځې ته ښکاره شوه او ورته ويې ويل: <ته شنډه او بې اولاده يې. خو ژر به اميدواره شي او زوی به وزېږوي. (۴) پام کوه چې هيڅ شراب يا بېر ونه څښي او حرام شيان ونه خوري. (۵) کله چې ستا زوی وشو نو هيڅکله بايد د هغه وينستان ونه خرابي، ځکه چې هغه به د زېږېدو له ورځې څخه د نذر په توگه خدای ته وقف شي. هغه به اسراييل د فلسطينيانو څخه وژغوري.>

(۶) بيا هغه ښځه خپل مېړه ته ورغله او ورته ويې ويل: <ماته يو نبي راغی. هغه د خدای د فرښتې په شان ښکارېده او ډېر هيبتناک ؤ. ما له هغه څخه دا پوښتنه ونه کړه چې ته له کوم ځای څخه راغلی يې او هغه هم ماته خپل نوم ونه ښوده. (۷) خو هغه راته وويل: ته به اميدواره شي او يو زوی به وزېږوي. شراب يا بېر به نه څښي او حرام شيان به نه خوري، ځکه چې دا هلک به له زېږېدو څخه نيولې د مړينې تر ورځې پورې د نذر په توگه څښتن ته وقف وي.>

(۸) بيا مانوح څښتن ته دعا وکړه او ويې ويل: <ای څښتنه، زه تاته سوال کوم، هغه نبي چې تا رالېږلی ؤ هغه پرېږده چې يو ځل بيا راشي او مونږ ته وښايي چې کله هغه هلک پيدا شي د هغه پالنه څنگه وکړو.>

(۹) خدای د مانوح غوښتنه قبوله کړه او په داسې حال کې چې هغه ښځه په پټي کې ناسته وه، فرښتنه بېرته هغې ته راغله. په هغه وخت کې د هغې مېړه مانوح له هغې سره نه ؤ. (۱۰) نو هغه په منډه خپل مېړه ته ورغله او ويې ويل: <هغه سړی چې هغه ورځ ماته ښکاره شوی ؤ هغه بيا راغلی دی.>

(۱۱) مانوح د خپلې ښځې سره روان شو او هغه سړي ته ورغی او پوښتنه يې ورڅخه وکړه: <آيا ته هغه سړی يې چې زما د ښځې سره يې خبرې کړې وې؟>

هغه په ځواب کې وويل: <هو.>

۱۲) بيا مانوح وويل: <کله چې ستا خبرې رښتيا شي، هغه هلک بايد څه وکړي؟ هغه بايد څه قسم ژوند وکړي؟>

۱۳) د څښتن فرښتې په ځواب کې وويل: <ستا ښځه بايد زما په ټولو خبرو باندې عمل وکړي. هر شی چې د انگورو څخه جوړېږي هغه بايد ونه خوري. هغه دې نه شراب څښي، نه بېر او نه دې حرام شيان خوري. هرڅه چې مې ورته وييلي دي په هغو باندې دې عمل وکړي.>

۱۵-۱۶) مانوح په دې نه پوهېده چې هغه د څښتن فرښته وه. نو هغې ته يې وويل: <مهرباني وکړه تر هغه وخته پورې دلته پاتې شه ترڅو مونږ تاته يو سپرلی تيار کړو.>

مگر فرښتې په ځواب کې وويل: <که زه پاتې هم شم، ستا ډوډۍ به ونه خورم. خو که چېرې ته غواړې هغه تياره کړې نو هغه د يوې نذرانې په توگه څښتن ته وسوزوه.>

۱۷) مانوح وويل: <ستا نوم څه دی؟ کله چې ستا خبرې رښتيا شي نو بيا به مونږ ستا عزت کوو.>

۱۸) فرښتې پوښتنه وکړه: <ته ولې غواړې چې زما نوم وپېژنې؟ ځکه چې زما د نوم په معنی باندې پوهېدل د انسان د قدرت څخه وتلی کار دی.>

۱۹) نو مانوح يو سپرلی او يو څه غلې دانې واخيستل او په يو گټ باندې يې څښتن ته وړاندې کړل. څښتن د مانوح او د هغه د ښځې د سترگو په وړاندې داسې عجيبه کار وکړ: (۲۰) - (۲۱) څنگه چې د اور لمبه د قربانۍ د ځای څخه د اسمان په لوري پورته شوه، نو مانوح او د هغه ښځې وليدل چې د څښتن فرښته هم په هغې لمبې کې اسمان ته پورته شوه. نو بيا مانوح پوه شو چې هغه سپرلی

د خښتن فرښته وه او مانوح او د هغه ښځه په ځمکه باندې پرمخې پرېوتل. هغوی بیا هیڅکله هغه فرښته ونه لیدله.

۲۲) مانوح خپلې ښځې ته وویل: <مونږ به په رښتیا سره مړه شو، ځکه چې خدای مو لیدلی دی!>

۲۳) مگر د هغه ښځې په ځواب کې وویل: <که چېرې خښتن زموږ د وژلو نیت درلودلی، نو هغه به زموږ نذرانې قبولې کړې نه وای او نه به یې مونږ ته دا ټول شیان ښودلي وای او نه به یې مونږ ته په دې وخت کې دا خبرې کړې وای.>

۲۴) هغې ښځې یو هلک وزېراوه او په هغه باندې یې شمشون نوم کېښود. هغه لوی شو او خښتن هغه ته برکت ورکړ. ۲۵) او هغه وخت چې شمشون د زرعه او اشتاول ترمخ د دان په کمپ کې و، د خښتن روح د هغه په قوي کولو شروع وکړه.

د شمشون واده

۱۴) یوه ورځ شمشون تمنې ته لاړ او هلته یې یوه فلسطیني نجلی ولیدله. ۱۵) کله چې هغه بېرته کور ته راستون شو نو خپل مور او پلار ته یې وویل: <ما په تمه کې یوه فلسطیني نجلی ولیدله. هغه ماته وکړی، زه غواړم چې د هغې سره واده وکړم.>

۱۶) مگر مور او پلار یې ورڅخه پوښتنه وکړه: <آیا ستا د قوم او خپلوانو په منځ کې نجلی نشته چې ته غواړې په هغو کافرو فلسطینیانو کې ښځه وکړې؟>

مگر شمشون خپل پلار ته وویل: <همدا نجلی راته وکړی. هغه زما خوښه ده.>

٤) د هغه مور او پلار نه پوهېدل چې دا کار د خښتن له طرفه ؤ، ځکه چې خښتن يوه موقع كتله چې د فلسطينيانو په مقابل كې كوم عمل وكړي. په هغه وخت كې فلسطينيانو په اسراييلو باندې حكومت كاوه.

٥) نو شمشون د خپل مور او پلار سره تمنې ته روان شو. د تمنې د انگورو باغونو ته نژدې يو ځوان زمري په شمشون باندې حمله وكړه. ٦) يوناخاپه د خښتن روح هغه قوي كړ او هغه په تشو لاسونو زمري دوه ټوټې كړ لکه يو سپرلی چې دوه ټوټې شي. مگر هغه خپل مور او پلار ته په دې هكله څه ونه ويل.

٧) بيا هغه لار او د هغې نجلۍ سره يې خبرې وكړې او هغه يې خوښه شوه. ٨) څه موده وروسته كله چې شمشون د هغې سره د واده كولو دپاره بېرته روان شو، هغه د لارې څخه راوگرځېد چې د هغه زمري جسد وويني كوم يې چې وژلی ؤ. هغه زمري ته وكتل او حيران شو چې د هغه په بدن كې ډېرې د شاتو مچۍ او شات وو. ٩) هغه په خپلو لاسونو يو څه شات راوتورل او په لاره كې يې وخوړل. بيا هغه خپل مور او پلار ته ورغی او هغوی ته يې هم لږ وركړل او هغوی وخوړل. مگر شمشون هغوی ته ونه ويل چې دا شات يې د مړه زمري له بدن څخه راخيستي وو.

١٠) د هغه پلار د واده دپاره تياری نيوه چې شمشون هلته په تمنه كې يوه مېلمستيا چې په هغې زمانه كې د ځوانانو ترمنځ رواج ؤ جوړه كړه. ١١) كله چې فلسطينيانو وليدل چې شمشون څه قسم سړی دی، نو هغوی خپلو دېرشو ځوانانو ته وويل چې د هغه سره په مېلمستيا كې پاتې شي. ١٢) شمشون هغوی ته وويل: >اجازه راکړئ چې تاسو ته يوه معما ووايم. كه چېرې تاسو ماته د مېلمستيا په اووه ورځو كې د هغې ځواب راکړ، زه به تاسو ته د كتان دېرش جوړه ساده كالي او دېرش جوړه ښكلي كالي دركړم. ١٣) خو كه چېرې تاسو ځواب رانكړ، تاسو بايد ماته دېرش جوړه د كتان ساده كالي او دېرش جوړه ښكلي كالي راکړئ.<

هغوی ورته وویل: <ته خپله معما مونږ ته ووايه چې مونږ يې واورو.>

١٤ هغه وویل:

له خوړونکي څخه د خوړلو شی راووت

له زورور څخه یو خوړ شی راووت

له دريو ورځو وروسته بياهم هغوی ونه شو کولی چې د معما ځواب پيدا کړي.

١٥ په څلورمه ورځ هغوی د شمشون بڼځې ته وویل: <ته خپل مېړه وغولوه چې مونږ ته د دې معما معنی ووايي او که نه، نو مونږ به تا او ستا د پلار کورنۍ وسوزوو. آیا تاسو مونږ دلته د دې دپاره راغونښتي یو چې لوټ مو کړئ؟>

١٦ بیا د شمشون بڼځه خپل مېړه ته په ژړا ورغله او ویې ویل: <زه درباندي گرانه نه يم! ته زما څخه کرکه کوي. تا زما وطندارانو ته یوه معما ویلې ده، مگر د هغې معنی دې ماته نه ده ویلې!>

شمشون وویل: <ما حتی خپل مور او پلار ته هم نه دي ویلي، نو تاته یې ولې ووايم؟> ١٧ هغې د مېلمستیا په ټولو اوو ورځو کې وژړل. خو په اوومه ورځ هغه ورته د معما معنی وویل، ځکه چې هغه یې ډېر تنگ کړ. بیا هغې د معما ځواب هغو ځوانانو ته ووايه. ١٨ په اوومه ورځ د لمر پرېواته څخه مخکې د ښارگوټي خلک هغه ته راغلل او ویې ویل:

د شاتو څخه به څه شی ډېر خوږ وي؟

د زمري څخه به څه شی ډېر قوي وي؟

زما په غوا باندې که تاسو قلبه کړې نه وای

نو دا معما به مو حل کړې نه وای

۱۹ یوناخاپه د څښتن روح هغه قوي کړ او هغه د اشقلون ښار ته لاړ او د هغه ځای د پرش نفره یې ووژل. هغوی یې لوڅ کړل او د هغوی جامې یې هغو خلکو ته ورکړې چې معما یې حل کړې وه. بیا هغه ډېر په قهر سره بېرته د خپل پلار کور ته لاړ. ۲۰ او د شمشون ښځه د هغه ملګري ته چې په واده کې یې د هغه خدمت کاوه واده شوه.

د فلسطینیانو څخه د شمشون بدل اخیستنه

۱۵ ۱ څه موده وروسته د غنمو د لو په وخت کې شمشون د خپلې ښځې د لیدلو دپاره ورغی او هغې ته یې د سوغات په توګه یو سپرلی یووړ. شمشون د هغې پلار ته وویل: <زه غواړم چې د خپلې ښځې کوټې ته لاړ شم.>

مګر هغه ورته اجازه ورنه کړه چې دننه لاړ شي. ۲ هغه شمشون ته وویل: <ما په رښتیا فکر کاوه چې ته له هغې څخه کرکه کوې، نو هغه ما ستا ملګري ته ورکړه. خو د هغې کشره خور له هغې څخه ډېره ښایسته ده، د دې په ځای ته کولی شې د هغې سره واده وکړې.>

۳ شمشون وویل: <دا ځل چې په فلسطینیانو باندې هرڅه وکړم زه به بې ګناه یم!> ۴ نو هغه لاړ او درې سوه ګیدران یې ونيول او یوه یوه جوړه یې لکې په لکې سره وتړل. بیا هغه د لکيو په هرې جوړې پورې یو یو خراغ وټاړه. ۵ بیا یې خراغونو ته اور واچاوه او ګیدران یې د

فلسطينيانو په ولاړو فصلونو کې خوشې کړل. هغه د گېډيو انبارونه او ولاړ فصلونه د انگورو او زيتونو د باغونو سره وسوزول. (٦) کله چې فلسطينيانو پوښتنه وکړه چې <دا کار چا کړی دی؟>، کوم چا هغوی خبر کړل چې <دا کار شمشون کړی دی ځکه چې د هغه خسر چې د تمنې څخه دی، د شمشون بڼځه د هغه ملگري ته واده کړې وه.> نو فلسطينيان لاړل او هغه بڼځه او د هغې پلار يې ژوندي وسوزول.

(٧) شمشون هغوی ته وويل: <څرنګه چې تاسو داسې کار کړی دی، نو زه قسم خورم ترڅو چې ستاسو څخه مې د هغوی بدل نه وي اخيستی تر هغې پورې به ارام نه کېښم.> (٨) شمشون په هغوی باندې ډېره سخته حمله وکړه او ډېر نفر يې ورڅخه ووژل. بيا هغه لاړ او د عيطام د گټ په سمڅه کې اوسېده.

فلسطينيانو ته د شمشون له خوا ماتې

(٩) فلسطينيان لاړل او د يهودا په سيمه کې يې خېمې ودرولې او د لحي په ښارگوټي باندې يې حمله وکړه. (١٠) د يهودا خلکو پوښتنه وکړه: <تاسو ولې په مونږ باندې حمله کوئ؟> هغوی په ځواب کې وويل: <مونږ د دې پاره راغلي يو چې شمشون ونيسو او هغه کار ورسره وکړو کوم چې هغه زموږ سره وکړ.> (١١) نو د يهودا درې زره نفره د عيطام د گټ سمڅې ته لاړل او شمشون ته يې وويل: <ته خبر نه يې چې فلسطينيان په مونږ باندې حکومت کوي؟ تا زموږ سره څه وکړل؟>

هغه په ځواب کې وويل: <کوم کار چې هغوی زما سره کړی ؤ، ما هم د هغوی سره هماغسې کار وکړ.>

۱۲ هغوی ورته وویل: <مونږ د دې دپاره راغلي یو چې تا وتړو او فلسطینیانو ته دې وسپارو.>

شمشون وویل: <زما سره قسم وخورئ چې تاسو به مې په خپله نه وژنئ.>

۱۳ هغوی وویل: <صحيح ده، مونږ به ستا لاسونه وتړو او هغوی ته به دې وسپارو. مونږ به تا نه وژنو.> نو هغوی په دوو نویو رسی گانو باندې د هغه لاسونه وتړل او د گټ څخه یې بېرته راوست.

۱۴ کله چې شمشون لحي ته ورسېد، فلسطینیان په منډه د هغه خواته ورغلل او چیغې یې وهلې. یوناخاپه د خښتن روح هغه قوي کړ او هغه رسی گانې یې چې د هغه لاسونه ورباندې تړل شوي وو لکه د سوزېدلي کتان په شان وشلولې او هغه ولوېدلې. ۱۵ بیا شمشون د یوه داسې خره د ژامې هډوکي پیدا کړ چې په هماغو نژدې وختونو کې مردار شوی ؤ. هغه خپل لاس وراوړد کړ، هغه یې راواخیست او زر تنه یې ورباندې ووژل. ۱۶ نو شمشون وویل:

ما زر نفره ووژل

د خره د ژامې په هډوکي باندې

ما د مرو څخه جوړې ډېرې گانې کړلې

د خره د ژامې په هډوکي باندې

۱۷ کله چې هغه خپلې خبرې خلاصې کړې، نو د ژامې هډوکي یې په ځمکه وغورزاوه او هغه ځای یې د ژامې د هډوکي د غونډۍ په نوم یاد کړ.

۱۸ بیا شمشون ډېر تېری شو، نو هغه خښتن ته فریاد وکړ او ویې ویل: <تا خپل بنده ته داسې

لوی بری ورکړ. آیا اوس به له تندې څخه مړ کېږم او دې کافرو فلسطینیانو ته به په لاس ورځم؟ < ۱۹ > بیا خدای هلته په لحي کې په ځمکه کې د یو تش ځای څخه اوبه جاري کړلې. شمشون هغه وڅښلې او بیا یې قوت وموند او تازه شو. نو هغه چینه یې د فریاد کوونکي د چینې په نوم یاده کړه او هغه تر اوسه پورې په لحي کې ده. < ۲۰ > شمشون د فلسطینیانو د واکمنۍ په دوران کې شل کاله د اسراییلو یو مشر ؤ.

شمشون په غزه کې

۱۶ < ۱ > یوه ورځ شمشون د فلسطینیانو ښار غزې ته لاړ او هلته هغه یوه فاحشه ولیدله او د هغې کور ته ورغی چې شپه ورسره تېره کړي. < ۲ > د غزې خلک خبر شول چې شمشون هلته دی. نو هغوی هغه ځای محاصره کړ او هغه ته یې ټوله شپه د ښار په دروازه کې انتظار وکړ. هغوی ټوله شپه غلي وو او د ځانونو سره یې ویل: < مونږ به د سهار تر رڼا کېدلو پورې صبر وکړو او بیا به یې ووژنو. > < ۳ > مگر شمشون تر نیمې شپې پورې هلته په بستره کې پروت ؤ. بیا هغه پاڅېده او د ښار دروازه یې د هغې د چوکات سره راوښوله او د اړم او ټولو شیانو سره یې وویستله. هغه یې په خپلو اوږو باندې کېښوده او د هغې غونډۍ سرته یې چې حبرون ته مخامخ وه یوړله.

شمشون او دلیل

< ۴ > څه موده پس، شمشون په یوې نجلی باندې چې دلیل نومېدله مین شو، څوک چې د سورق په دره کې اوسېدله. < ۵ > د فلسطینیانو مشران هغې ته ورغلل او ورته ویې ویل: < شمشون وغولوه چې تاته ووايي چې هغه ولې دومره قوي دی. همدارنگه مونږ څنگه وکولی شو هغه مغلوب کړو ترڅو هغه وټرو او کمزوری یې کړو. که دا کار وکړې نو مونږ هر یو به تاته یوولس سوه مثقاله سپین زر درکړو. >

٦ نو دليلي شمشون ته وويل: <مهرباني وکړه ماته ووايه چې ته ولې دومره قوي يې. څنگه

څوک کولی شي چې تا وتړي او کمزوری دې کړي؟>

٧ شمشون په ځواب کې وويل: <که چېرې څوک ما د ليندې په اوو نويو مزو باندې چې وچ

شوي نه وي وتړي، نو زه به کمزوری شم او د عادي خلکو په شان به شم.>

٨ نو فلسطيني مشرانو دليلي ته د کمان اووه نوي مزي چې وچ شوي نه وو راوړل او هغې

شمشون وتاړه. ٩ دليلي يو څو نفره د خپل کور په بله کوټه کې پټ کړي وو، نو هغې شمشون ته

غږ وکړ: <سامسونه، فلسطينيان راغلي دي چې تا ونيسي!> مگر شمشون هغه مزي لکه د اوپرې

په شان چې په اور کې سوزېدلی وي وشکول. نو هغوی د شمشون د زور په راز پوه نه شول.

١٠ بيا دليلي شمشون ته وويل: <تا په ما باندې ملنډې ووهلې او درواغ دې راته وويل. اوس

ماته ووايه چې تا څنگه څوک تړلی شي.>

١١ هغه وويل: <که چېرې څوک ما په داسې رسيو باندې وتړي چې هيڅ کار ورڅخه اخيستل

شوی نه وي، نو زه به کمزوری شم او د عادي خلکو په شان به شم.>

١٢ نو دليلي نوې رسی راواخيستي او شمشون يې ورباندې وتاړه. د مخکې ځل په شان نفر په بله

کوټه کې پټ وو. هغې شمشون ته غږ وکړ: <سامسونه، فلسطينيان راغلي دي چې تا ونيسي!> مگر

هغه د خپلو لاسونو څخه رسی لکه د تارونو په شان وشکولې.

١٣ بيا دليلي شمشون ته وويل: <ته تر اوسه پورې په ما باندې ملنډې وهې او ماته درواغ وايې.

اوس راته ووايه چې تا څنگه څوک تړلی شي.>

هغه په ځواب کې وويل: <که چېرې ته زما د سر اووه کوڅې په کارگاه باندې د تار سره واوبې او په يو مېنځ باندې يې کلکې کړې، نو زه به د نورو خلکو په شان کمزوری شم.> نو په هغه وخت کې چې هغه ویده ؤ، دليلې د هغه د سر اووه کوڅې له تار سره واوبدلې (۱۴) او په مېنځ باندې يې کلکې کړې.

هغې بيا شمشون ته غږ وکړ: <سامسونه، فلسطينيان راغلي دي چې تا ونيسي!> هغه د خوب څخه راويښ شو او کارگاه يې د مېنځ او تارونو سره راوويستله.

(۱۵) نو دليلې هغه ته وويل: <ته څنگه وايې چې زه درباندي گرانه يم، حال دا چې ته په ما باندې باور هم نه کوي؟ دا دريم ځل دی چې ته په ما باندې ملنډې وهې او د خپل زور راز دې ماته نه وايې.> (۱۶) دليلې په دې خبرو باندې چې هره ورځ به يې شمشون ته کولې، هغه ډېر تنگ کړ. (۱۷) نو شمشون آخر هغې ته خپل راز ووايه. هغه وويل: <زما د سر ويښتان هيڅکله خريل شوي نه دي، ځکه چې زه د زېږېدو له وخت څخه خدای ته د نذر په توگه وقف شوی يم. که چېرې زما سر وخريل شي، نو زه به خپل قوت له لاسه ورکړم او د نورو خلکو په شان به کمزوری شم.>

(۱۸) کله چې دليله پوه شوه چې شمشون ورته حقيقت بيان کړ، نو هغې د فلسطينيانو مشرانو ته دا خبر وروولېږه: <تاسو يو ځل بيا راشئ شمشون ماته خپل راز بيان کړ.> نو هغوی راغلل او هغه پيسې چې د هغې سره يې وعده کړې وه له ځانه سره راوړې. (۱۹) دليلې شمشون په خپل زنگون باندې ویده کړ، بيا هغې يو سړی راوغوښت او د شمشون د ويښتو اووه کوڅې يې وخريلې. نو دليلې هغه کمزوری کړ او هغه خپل قوت له لاسه ورکړ. (۲۰) بيا هغې شمشون ته غږ کړ:

<سامسونه، فلسطينيان راغلي دي چې تا ونيسي!> هغه له خوبه راويښ شو او فکر يې وکړ چې زه به د مخکې په شان په يو ټکان سره خپل ځان ازاد کړم. مگر شمشون نه پوهېده چې څښتن هغه پرېښی ؤ. (۲۱) فلسطينيانو هغه ونيوه، سترگې يې ورڅخه وويستلې او غزې ته يې يووړ. هلته

هغوی شمشون په برنجي زولنو وتاړه، په زندان کې يې واچاوه او مجبور يې کړ چې غلې دانې مېچن کړي. (۲۲) مگر له خريلو څخه وروسته د هغه وينتانو بيا په راشنه کېدلو شروع وکړه.

د شمشون مړينه

(۲۳) د فلسطينيانو مشران سره راغونډ شول چې جشن ونيسي او خپل خدای داجون ته يوه لويه قرباني وړاندې کړي. هغوی وويل: <زمونږ خدای مونږ ته په خپل دښمن شمشون باندې بری راکړی دی!> (۲۴-۲۵) هغوی خوشالي کوله او ويې ويل: <شمشون ته غږ کړئ چې خپل ساعت ورباندې تېر کړو!> کله چې هغوی شمشون له زندان څخه راوويست، هغه يې مجبور کړ چې د دوی دپاره ساعت تېري جوړه کړي، نو هغه يې د ستنو ترمنځ ودراره. کله چې خلکو هغه وليد، نو د خپل خدای ستاينه يې وکړه او ويې ويل: <زمونږ خدای مونږ ته په خپل هغه دښمن باندې بری راکړی دی چې زمونږ هېواد يې وران کړ او زمونږ ډېر خلک يې ووژل!> (۲۶) شمشون هغه هلک ته چې دی يې له لاسه نيولی ؤ وويل: <ما پرېږده چې په هغو ستنو باندې لاس کېږدم چې دغه ودانۍ ورباندې ولاړه ده. زه غواړم چې تکيه ورباندې وکړم.> (۲۷) هغه عبادتخانه له سړيو او ښځو څخه ډکه وه. د فلسطينيانو ټول مشران هلته موجود وو او په بام باندې نژدې درې زره سړي او ښځې وې چې شمشون ته يې کتل چې د هغوی دپاره يې ساعت تېري کوله.

(۲۸) بيا شمشون څښتن ته دعا وکړه: <ای څښتن تعالی، ما در په ياد کړه. ای خدايه يوازې يو ځل بيا ماته قوت راکړه چې د فلسطينيانو څخه د خپلو سترگو بدل واخلم.> (۲۹) نو شمشون هغه دوه منځنۍ ستنې چې ودانۍ ورباندې ولاړه وه ونيولې، يو لاس يې په يوې او بل لاس يې په بلې ستنې باندې کېښود. ستنې يې ټپل وهلې (۳۰) او چيغې يې کړې: <پرېږده چې د فلسطينيانو سره يو ځای مړ شم!> هغه په خپل ټول قوت سره ستنې ټپل وهلې او هغه ودانۍ په ټولو مشرانو او نورو خلکو باندې چې په هغه ځای کې وو راوړلېده. نو په دې ډول د هغو خلکو شمېر چې شمشون د

خپل مرگ په وخت کې ووژل د هغو خلکو څخه زيات ؤ کوم چې هغه په خپل ټول ژوندانه کې ووژلي وو.

٣١ د هغه وروڼه او پاتې کورنۍ راغله چې د هغه مړی یوسي. هغوی د شمشون مړی بېرته یووړ او د خپل پلار مانوح په هدیره کې یې چې د زرع او اشتاول ترمنځ پرته وه، بنځ کړ. شمشون شل کاله د اسراییلو مشر ؤ.

د میکا بتان

١٧ د افرایم په غرنۍ سیمه کې یو سړی چې نوم یې میکا ؤ اوسېده. ٢ یوه ورځ هغه خپلې مور ته وویل: <آیا هغه یوولس سوه مثقاله سپین زر دې په یاد دي چې ستا څخه غلا شوي وو؟ کله چې تا هغه نفر ته چې هغه یې پټ کړي وو بنسټ وکړلې زه په هغه ځای کې وم. دا کار ما کړی ؤ.>

مور یې وویل: <زویه څرنگه چې تا اقرار وکړ نو څښتن دې تاته برکت درکړي!> ٣ هغه سپین زر بېرته خپلې مور ته ورکړل او هغې وویل: <زه دا سپین زر د خپل زوی له خوا څښتن ته وقف کوم. له دې څخه به د لرگي د بت په جوړولو کې چې د سپینو زرو پوښ به ورته ورکړل شي کار واخیستل شي. نو زه به دا سپین زر بېرته تاته درکړم.> ٤ خو هغه دا سپین زر بېرته خپلې مور ته ورکړل. هغې دوه سوه مثقاله سپین زر واخیستل او یو زرگر ته یې ورکړل او هغه د لرگي یو بت جوړ کړ او د سپینو زرو پوښ یې ورته ورکړ. بیا یې هغه د میکا په کور کې کېښود.

٥ میکا بتخانه درلوده. هغه یو څو بتان او یو سپېڅلی پېښند جوړ کړ او له خپلو زامنو څخه یې یو تن د خپل کاهن په توگه وټاکه. ٦ په هغه زمانه کې اسراییلو پادشاه نه درلود، نو هرچا به هغه

کارونه کول چې زړه يې غوښتل.

٧ په دې وخت کې يو ځوان لاري و چې د يهودا د بيت لحم په ښارگوټي کې اوسېده. ٨ هغه د بيت لحم څخه لاړ چې د اوسېدلو دپاره کوم بل ځای پيدا کړي. هغه په لاره کې د ميکا کور ته چې د افرايم په غرنۍ سيمه کې و راغی. ٩ ميکا له هغه څخه پوښتنه وکړه: >ته د کوم ځای څخه راغلی يې؟<

هغه په ځواب کې وويل: >زه لاري يم او په يهودا کې د بيت لحم يم. د اوسېدلو دپاره ځای لټوم.<

١٠ ميکا وويل: >زما سره واوسېږه او زما مشاور او کاهن شه. زه به تاته په کال کې لس مثقاله سپين زر، يو څه کالي او ډوډۍ درکوم.< ١١-١٢ نو هغه ځوان لاري په دې راضي شو چې د ميکا سره واوسېږي او ميکا هغه د کاهن په توگه وټاکه. هغه د ميکا په کور کې اوسېده او ميکا د هغه سره لکه د خپلو زامنو په شان رويه کوله. ١٣ ميکا وويل: >اوس زه پوهېږم چې څښتن به راته برکت راکړي، ځکه چې دغه لاري زما کاهن دی.<

د دان قبيلې له خوا د ميکا کاهن او بتانو وړل

١٨ په هغې زمانه کې اسراييلو پادشاه نه درلود. د دان قبيلې يو ځای لټاوه چې په کې واوسېږي، ځکه چې هغوی لا تر هغه وخته پورې د اسراييلو د قبيلو په منځ کې خپله ځمکه ترلاسه کړې نه وه. ٢ نو د دان د قبيلې خلکو د خپلو طايفو څخه پنځه تنه جنگي نفر له زرعه او اشتاول څخه ولېږل چې د هغې خاورې وضع وڅېړي چې هغوی غوښتل په کې واوسېږي. کله چې هغه نفر د افرايم غرنۍ سيمې ته ورسېدل نو د ميکا کور ته راغلل او هلته يې شپه تېره کړه. ٣ هغوی په هغه ځای کې د ځوان لاري لهجه وپېژندله، نو هغوی ورغلل او پوښتنه يې ورڅخه وکړه:

>ته دلته څه کوي؟ چا دلته راوستی يې؟<

④ هغه ځواب ورکړ: >ما د ميکا سره يو قرارداد کړی دی او هغه ماته د کاهنتوب د خدمت په بدل کې اجوره راکوي.<

⑤ بيا هغوی ورته وويل: >مهرباني وکړه د خدای څخه سوال وکړه چې مونږ به په دې سفر کې بريالي شو که نه.<

⑥ کاهن هغوی ته په ځواب کې وويل: >په خير لار شئ، څښتن به تاسو په دې سفر کې وساتي.<

⑦ نو هغه پنځه نفره روان شول او د لايښ ښار ته لاړل. هغوی وليدل چې د هغه ځای خلک د صيدونيانو په شان په سوله او امن کې ژوند کوي. هغوی ارام خلک وو او په خاطر جمعې سره يې ژوند تېراوه. د هغوی سره د هيڅ شي کمې نه و. هغوی له صيدونيانو څخه لېرې اوسېدل او د بل چا سره يې معامله نه درلودله. ⑧ کله چې هغه نفر بېرته زرع او اشتاوتل ته راستانه شول، نو خلکو ورڅخه پوښتنه وکړه چې >تاسو څه خبر راوړی دی؟< ⑨ هغوی په ځواب کې وويل: >راځئ چې په لايښ باندې حمله وکړو. مونږ هغه ځمکه وليدله، هغه ډېره ښه ځمکه ده. زړه نازړه کېږئ مه! لار شئ او هغه ونيسئ! ⑩ کله چې هلته ورسېدلئ، تاسو به ووينئ چې هغه بې غمه خلک دي. هغه يو لوی وطن دی هرڅه چې وغواړئ هلته شته او خدای هغه تاسو ته درکړی دی.<

⑪ نو د دان د قبيلې څخه شپږ سوه تنه د جگړې دپاره تيار شول او د زرع او اشتاوتل څخه روان شول. ⑫ هغوی لاړل او د يهودا د قریت يعاريم د ښار په لوېديځ کې يې خپمې ودرولې. په دې خاطر هغه ځای تر نن ورځې پورې د دان د کمپ په نوم يادېږي. ⑬ بيا هغوی له هغه ځای څخه لاړل او د ميکا کور ته چې د افرایم په غرنۍ سيمه کې و ورغلل.

١٤ هغو پنځو نفرو چې د لایش خاوره یې کتلې وه خپلو ملگرو ته وویل: <آیا تاسو پوهېږئ چې له دغو کورونو څخه په یو کور کې د لرگیو بت دی چې د سپینو زرو پوښ ورته ورکړل شوی دی؟ هلته نور بتان او سپېڅلی پېښند هم شته. تاسو څه فکر کوئ چې څه باید وکړو؟> ١٥ نو هغوی د میکا کور ته چې هغه ځوان لای په کې اوسېده ننوتل او د هغه لای څخه یې د هغه د احوال پوښتنه وکړه. ١٦ په دې وخت کې د دان شپږ سوه عسکر چې په وسلو باندې سمبال وو، د دروازې په خوله کې ولاړ وو. ١٧ په داسې حال کې چې کاهن د شپږ سوه وسله والو نفرو سره د دروازې په خوله کې ولاړ و، هغه پنځه جاسوسان دننه ننوتل او په سپینو زرو باندې پوښل شوی بت، نور بتان او سپېڅلی پېښند یې راواخیستل.

١٨ کله چې کاهن ولیدل چې دا نفر سپېڅلي شیان وږي، نو د هغوی څخه یې پوښتنه وکړه: <تاسو څه کوئ؟>

١٩ هغوی وویل: <غلی شه! خوله دې بنده کړه! زمونږ سره راځه او زمونږ کاهن او مشاور شه. تاته کومه خبره ښه ښکاري، چې د یو نفر د کورنۍ کاهن شې او که د اسراییلو د یوې قبیلې کاهن شې؟> ٢٠ په دې خبره کاهن ډېر خوشاله شو. نو هغه سپېڅلي شیان واخیستل او د هغوی سره لاړ.

٢١ هغوی خپل ماشومان، حیوانات او خپله شتمني مخکې کړل او په خپله لاره روان شول. ٢٢ کله چې هغوی د میکا له کور څخه یو څه لېرې لاړل، نو میکا خپل گاونډیان د جگړې دپاره راوغوښتل او هغوی د دان د نفرو پسې روان شول. ٢٣ څنگه چې هغوی ته ورورسېدل نو غږ یې ورباندې وکړ چې ودرېږي. د دان نفر راوگرځېدل او له میکا څخه یې پوښتنه وکړه: <څه خبره ده؟ دا نفر دې ولې راغونډ کړي دي او مونږ تعقیبوي؟>

٢٤ ميكا په ځواب كې وويل: <تاسو زما كاهن او هغه خدايان چې ما جوړ كړي وو، يوړل. هيڅ

شي مو راته نه دی پرېښی. بيا څنگه زما څخه پوښتنه كوي چې څه خبره ده؟>

٢٥ د دان سړيو په ځواب كې وويل: <زمونږ سره بحث مه كوه هسې نه چې زمونږ ځينې بدخويه

نفر درباندي حمله وكړي او ته او ستا كورنۍ به ووژل شي.> ٢٦ نو بيا د دان سړي په خپله لاره

روان شول. ميكا وليدل چې هغوی ورباندي ډېر قوي دي، نو هغه بېرته خپل كور ته ستون شو.

٢٧-٢٨ كله چې د دان سړيو كاهن او هغه شيان چې ميكا جوړ كړي وو يوړل، نو هغوی د لايش

په ښارگوټي باندي چې ارام او بې غمه خلك په كې اوسېدل حمله وكړه. هغه ښارگوټي بيت رحوب

ته نژدې په يوه دره كې ؤ. هغوی خلك ووژل او ښارگوټي يې وسوزاوه. هيڅوك نه ؤ چې هغوی

وژغوري، ځكه چې هغوی د صيدون څخه لېرې اوسېدل او د نورو خلكو سره يې سروكار نه درلود.

د دان سړيو هغه ښارگوټي بېرته ودان كړ او په كې واوسېدل. ٢٩ د هغه ښارگوټي نوم يې د لايش

څخه په دان باندي بدل كړ، يعنې د يعقوب د زامنو څخه د يو زوی په نوم چې د هغوی د قبيلې نيکه

ؤ. ٣٠ د دان سړيو د خپلو ځانونو دپاره د ميكا بت ودراره او يوناتان د جرشوم زوی او د موسی

لمسي د دان د قبيلې دپاره د كاهن په توگه خدمت كاوه. د هغه اولادي تر هغې پورې د كاهنانو په

توگه خدمت كاوه ترڅو چې هغه خلك جلاوطنه شول. ٣١ سره له دې چې د خدای كور په

شيلوه كې ؤ، خو د دان خلكو هغه بت ته عبادت كاوه چې ميكا جوړ كړی ؤ.

لاوي او د هغه وينځه

١٩ په هغې زمانه كې چې اسراييلو پادشاه نه درلود، د لاوي د قبيلې يو نفر چې د افرام د

غرنۍ سيمې په يو لېرې ځای كې اوسېده، د بيت لحم څخه چې د يهودا په سيمه كې ؤ يوه وينځه

وكړه. ٢ مگر هغه وينځه يعنې د لاوي بنځه له لاوي څخه خفه شوه او بېرته د خپل پلار كور ته

چې په بیت لحم کې ؤ لاره او خلور میاشتی هلته پاتې شوه. (۳) بیا د هغې مېړه پرېکړه وکړه چې د هغې پسې لاړ شي او هغه تشویق کړي چې بېرته راشي. نو خپل نوکر او دوه خره یې له ځان سره واخیستل. کله چې د خپل خسر کور ته ورسېده، بڼځې یې هغه دننه راوست. کله چې د هغې پلار هغه ولید، نو د هغه په لیدلو خوشاله شو او هرکلی یې ورته ووايه. (۴) د هغه خسر ټینگار وکړ چې هغه پاتې شي، نو هغه هلته درې ورځې پاتې شو. هغوی هلته خپله ډوډۍ خوړله او شپې یې تېرولې. (۵) د څلورمې ورځې په سهار هغوی وختي پاڅېدل او تگ ته تیار شول. مگر خسر خپل زوم ته وویل: <اول یو څه وخورئ چې د سفر دپاره تکره شی او وروسته به بیا لاړ شی.>

(۶) نو هغوی دواړه سره کښېناستل او ویې خوړل او ویې څښل. بیا خسر یې ورته وویل: <مهرباني وکړئ نن شپه هم زمونږ سره پاتې شی چې په خوشالی سره یې تېره کړئ.>

(۷) لایوی کونښن کاوه چې لاړ شي، مگر خسر یې ورڅخه په کلکه وغوښتل چې پاتې شي، نو هغه بله شپه هم هلته پاتې شو. (۸) د پنځمې ورځې په سهار هغه وختي پاڅېده چې لاړ شي، مگر د بڼځې پلار وویل: <یو څه وخورئ، بیا کولی شی چې ماسپښین لاړ شی.> نو هغو دواړو یوځای ډوډۍ وخوره.

(۹) کله چې هغه سړی او د هغه وینځه او نوکر پاڅېدل چې لاړ شي، د هغه خسر وویل: <کورئ، اوس ورځ تېره شوې ده او ماښام نژدې دی. یوه بله شپه هم زمونږ سره پاتې شی او خوشاله اوسئ. بیا کولی شی چې سهار وختي پاڅېږئ او خپل کور ته لاړ شی.> (۱۰) - (۱۱) مگر هغه سړي نه غوښتل چې بله شپه هلته تېره کړي. نو هغه په خپلو دواړو خرو باندې کتې واچولې او د خپلې وینځې او نوکر سره روان شو. کله چې هغوی د ورځې ناوخته یبوس (اورشليم) ته نژدې شول، نو نوکر خپل بادار ته وویل: <راځئ چې دلته ودرېږو او د یبوسیانو په ښار کې شپه تېره کړو.> (۱۲) مگر بادار یې وویل: <نه، مونږ په دې یردې ښار کې چې اسرایلیان په کې نشته نه پاتې کېږو. مونږ

به جبعي ته لار شو. (۱۳) راځئ کونښن وکړو چې جبعي يا رامه ته ځانونه ورسوو او له دې دواړو ځايونو څخه په يو ځای کې شپه تېره کړو. (۱۴) نو هغوی روان شول او د لمر پر پواته په وخت جبعي ته چې د بنيامين په سيمه کې وه ورسېدل. (۱۵) هغوی د لارې څخه راوگرځېدل چې په هغه ځای کې شپه تېره کړي. مگر هيچا نه غوښتل چې هغوی له ځانه سره د شپې تېرولو دپاره بوځي. نو هغوی لارل او د ښار په چوک کې کښېناستل.

(۱۶) په همدې وخت کې يو زوړ سړی چې ټوله ورځ يې په پټي کې کار کړی ؤ او کور ته روان ؤ راغی. په جبعه کې چې کوم خلک اوسېدل، هغه زياتره د بنيامين د قبيلې څخه وو، خو دا سړی په اصل کې د افرايم د غرنۍ سيمې ؤ، خو په جبعه کې اوسېده. (۱۷) هغه سړي هغه مسافر د ښارگوټي په چوک کې وليده او پوښتنه يې ورڅخه وکړه: <له کوم ځای څخه راغلي ياستئ او چېرته روان ياستئ؟>

(۱۸) لاري په ځواب کې وويل: <مونږ د يهودا له بيت لحم څخه راغلي يو او د افرايم د غرنۍ سيمې يو لېرې ځای ته چې مونږ په کې اوسېږو روان يو. خو هيڅوک نه غواړي مونږ خپل کور ته بوځي چې شپه ورسره وکړو. (۱۹) مونږ د خپلو خرو دپاره بوس او پروړه او د خپل ځان او خپلې ښځې او خپل نوکر دپاره ډوډۍ او شراب راوړي دي. مونږ بل هيڅ شي ته ضرورت نه لرو بغير له يو ځای څخه چې په کې ويده شو.>

(۲۰) هغه زاپه سړي وويل: <زه خپل کور ته ستاسو د راتللو هرکلی کوم چې شپه راسره وکړئ او زما مېلمانه شئ. خو په چوک کې شپه مه کوئ.> (۲۱) نو هغه زاپه سړي هغوی خپل کور ته بوتلل او د هغوی خره يې ماړه کړل. بيا هغوی خپلې پښې ومينځلې او ډوډۍ يې وخوړله.

(۲۲) په داسې حال کې چې هغوی خپل زړونه خوشالول، د ښارگوټي ځينې بدکاره خلک د کور

څخه راچاپېر شول. هغوی دروازه په زور ووهله او د کور خاوند یعنی زاړه سړي ته یې غږ کړ:
 <ستا کور ته چې کوم سړی راغلی دی هغه مونږ ته راوباسه چې بد کار ورسره وکړو.> (۲۳) مگر
 د کور خاوند بیرون ووت او هغوی ته یې وویل: <نه، زما دوستانو! داسې خراب او بد اخلاقه کار
 مه کوئ! دا سړی زما مېلمه دی، داسې شرموونکی کار مه کوئ.> (۲۴) گوری، زه به تاسو ته خپله
 پېغله لور او زما د مېلمه وینځه راولم، هرڅه چې غواړئ د هغوی سره یې وکړئ، مگر د دې سړي
 سره داسې شرمناکه کار مه کوئ.> (۲۵) خو هغو خلکو د هغه خبرو ته غوږ ونه نیوه. نو هغه لاوي
 خپله وینځه ونيوله او هغوی ته یې بیرون ورولېږله. هغوی هغه بې عزته کړه او ټوله شپه یې ورباندې
 تېری وکړ او سهار یې پرېښودله چې لاړه شي.

(۲۶) د سباوون په وخت هغه ښځه بېرته راغله او د هغه کور په دروازه کې چې د هغې مېړه په کې
 مېلمه ؤ ولوېدله او د سهار تر رڼا کېدو پورې هلته پرته وه. (۲۷) سهار د هغې مېړه پاڅېده او کله
 چې هغه دروازه خلاصه کړه چې په خپله لاره لاړ شي، نو ویې لیدل چې وینځه یې د دروازې په
 خوله کې پرته وه او لاسونه یې د دروازې په درشل باندې ایښي وو. (۲۸) هغه خپلې وینځې ته
 وویل: <پاڅېره چې لاړ شو.> مگر هیڅ ځواب یې وانه اورېده. بیا سړي د هغې مړی په خپل خره
 باندې کېښود او کور ته روان شو. (۲۹) کله چې کور ته ورسېده نو یو چاقو یې راواخیست او د
 خپلې وینځې مړی یې دولس ټوټې کړ او د اسراییلو دولسو قبیلو ته یې یوه یوه ټوټه ورولېږله. (۳۰)
 هرچا چې هغه لیدله نو ویل یې: <له کومې ورځې چې اسراییلیان له مصر څخه راوتلي دي داسې
 کار هیڅکله نه لیدل شوی او نه شوی دی. مونږ باید په دې باره کې فکر وکړو او خبرې وکړو چې
 څه باید وکړو.>

د بنیامینیانو سره د اسراییلیانو جگړه

١) بيا ټول اسراييليان په شمال کې د دان څخه په جنوب کې تر بئرشبع پورې او

همدارنگه د جلعاد د خاورې څخه په يوه لويه غونډه کې په مصفې کې د څښتن په حضور کې سره راټول شول. ٢) د هغوی شمېر د پياده عسکرو او مشرانو سره څلور لکه تنه وو چې په هغه ځای کې د څښتن په حضور کې د هغه د قوم په غونډه کې حاضر وو. ٣) بنيامينيان خبر شول چې ټول اسراييليان په مصفې کې سره راغونډ شوي دي. اسراييليانو د وژل شوې ښځې د مېړه څخه پوښتنه وکړه: <مونږ ته ووايه چې دا ناوړه پېښه څنگه رامنځته شوه.>

٤) هغه لاوي چې ښځه يې وژل شوې وه په ځواب کې وويل: <زه او زما وينځه جبعي ته چې د بنيامين په سيمه کې ده د شپې تېرولو دپاره لاړو. ٥) د شپې د جبعي سړي زما پسې راغلل او کور يې محاصره کړ. هغوی زما د وژلونيت درلود، خو د دې په ځای هغوی زما وينځه بې عزته کړه او هغه مړه شوه. ٦) ما د هغې مړې راواخيست او هغه مې ټوټې ټوټې کړ او بيا مې د هغې هره ټوټه د اسراييلو د دولسو قبيلو څخه هرې قبيلې ته ولېږله، ځکه چې د جبعه سړيو په اسراييلو کې داسې سپک او شرمناکه کار کړی دی. ٧) اوس تاسو د اسراييلو ټول قوم بايد په خپله فيصله وکړئ چې په دې باره کې څه وکړو!>

٨) ټول خلک يوځای پاڅېدل او ويې ويل: <زمونږ څخه به هيڅوک خپلې خپمې يا خپل کور ته نه ځي. ٩) مونږ به داسې کار وکړو چې پچه به واچوو او په جبعي باندې د حملې دپاره به يو څو نفره وټاکو. ١٠) د اسراييلو د ټولو قبيلو څخه به د هرو سلو نفرو څخه لس نفره لښکر ته ډوډۍ رسوي او نور دې لار شي او د جبعي خلکو ته دې د هغه ناوړه کار په خاطر سزا ورکړي کوم چې هغوی په اسراييلو کې کړی دی.> ١١) نو د اسراييلو ټول سړي د يو مقصد دپاره سره راغونډ شول چې په ښارگوټي باندې حمله وکړي.

١٢) اسراييليانو د بنيامين د قبيلې ټولې سيمې ته استازي ولېږل چې ورته ووايي: <تاسو ولې

داسې جرم کړی دی؟ (۱۳) اوس د جبعې هغه بدکاره سړي مونږ ته تسليم کړئ ترڅو هغوی ووژنو او د اسراييلو څخه دا بدي لېرې کړو. مگر بنيامينيانو د خپلو نورو اسراييلي ورونو خبرو ته غوږ ونه نيوه. (۱۴) هغوی د بنيامين د ټولو ښارگوټو څخه راغلل او په جبعې کې سره راغونډ شول چې د اسراييليانو په مقابل کې جگړه وکړي. (۱۵-۱۶) په هغه ورځ هغوی د خپلو ښارگوټو څخه شپږويشت زره عسکر راوغوښتل. برسېره پردې، د جبعې اوسېدونکو اووه سوه خاص نفر چې چپ لاسي وو وټاکل. د هغوی څخه هر يو د مچنوغزې په تېره باندي د ويښته يو تار هم ويشتلی شو او هيڅ شی ورڅخه نه خطا کېده. (۱۷) اسراييليانو څلور لکه روزل شوي عسکر سره راغونډ کړل چې په هغو کې بنيامينيان شامل نه وو.

(۱۸) اسراييليان په بيت ئيل کې د عبادت ځای ته لاړل او هلته يې له خدای څخه پوښتنه وکړه: <کومه قبيله به اول په بنيامينيانو باندي حمله کوي؟>

څښتن په ځواب کې وويل: <د يهودا قبيله.>

(۱۹) سبا سهار وختي اسراييليان روان شول او د جبعې ښارگوټي ته نژدې يې خېمې ودرولې. (۲۰) هغوی لاړل چې د بنيامين په لښکرو باندي حمله وکړي او جبعې ته مخامخ يې د جگړې دپاره سنگرونه ونيول. (۲۱) د بنيامين لښکر له ښارگوټي څخه راووت او په هغه ورځ يې د جگړې په ډگر کې دوه ويشت زره اسراييليان ووژل. (۲۲-۲۳) نو اسراييليان د عبادت ځای ته لاړل او تر ماښامه پورې يې د څښتن په حضور کې وژړل. د هغه څخه يې پوښتنه وکړه: <آيا مونږ بيا لاړ شو او د خپلو بنياميني ورونو په مقابل کې وجنگېږو؟>

څښتن په ځواب کې وويل: <هو.>

نو د اسراييلو لښکرو جرأت پيدا کړ او بيا يې خپل عسکر په هماغه ځای کې چې يوه ورځ مخکې

په کې وو ځای په ځای کړل. (۲۴) نو اسرائیلیان د دوهم ځل دپاره ووتل چې د بنیامینیانو د
 عسکرو په مقابل کې وجنگیږي. (۲۵) په هماغه ورځ بنیامینیان د جبعې څخه راووتل او دا ځل یې
 اتلس زره روزل شوي اسرائیلي عسکر ووژل. (۲۶) بیا د اسرائیلو ټول خلک بیت ټیل ته لاړل او
 هلته یې وژړل. هغوی د څښتن په حضور کې کښېناستل، تر ماښامه پورې یې روژه ونیوله او څښتن
 ته یې سوزېدونکې او د سلامتی نذرانې وړاندې کړې. (۲۷-۲۸) په هغو ورځو کې د لوظ صندوق
 په بیت ټیل کې ؤ او فینحاس چې د العازار زوی او د هارون لمسی ؤ، په هغه ځای کې کاهن ؤ.
 اسرائیلیانو له څښتن څخه پوښتنه وکړه: <آیا مونږ بیا لاړ شو او د خپلو بنیامیني ورونو سره
 وجنگېږو او که نه؟>

څښتن په ځواب کې وویل: <هو، لاړ شی. زه به سبا تاسو ته په هغوی باندې بری درکړم.>

(۲۹) نو اسرائیلیانو د جبعې په شاوخوا کې کمین ونیوه. (۳۰) په درېمه ورځ هغوی د بنیامینیانو په
 مقابل کې ووتل او د مخکې ځل په شان یې خپل عسکر جبعې ته مخامخ ځای په ځای کړل. (۳۱)
 بنیامینیان د هغوی سره د مقابلې دپاره راووتل. اسرائیلیان په شا لاړل او بنیامینیان د هغوی پسې
 شول او د ښار څخه لېرې شول. هغوی د مخکې ځل په شان د اسرائیلیانو په وژلو پیل وکړ. په بانډو
 او په هغو لارو باندې چې بیت ټیل او جبعې ته تللې وې، دېرش تنه اسرائیلیان ووژل شول. (۳۲)
 بنیامینیانو وویل: <مونږ هغوی ته د مخکې ځل په شان ماتې ورکړه.>

مگر اسرائیلیانو داسې پلان جوړ کړی ؤ چې په شا لاړ شي او هغوی د ښارگوټي څخه لارو ته
 وباسي. (۳۳) نو کله چې د اسرائیلو اصلي لښکر په شا شو او په بعل تمار کې بیا سره راغونډ شول،
 نو هغه اسرائیلیان چې د جبعې په لوبډیخ کې په کمین کې پټ وو د خپلو ځایونو څخه په منډه
 راووتل. (۳۴) لس زرو خاصو نفرو چې د ټولو اسرائیلو څخه غوره شوي وو په جبعې باندې حمله
 وکړه او جگړه ډېره سخته وه. بنیامینیان نه پوهېدل چې د هغوی بربادي نژدې ده. (۳۵) نو څښتن د

اسراييلو سره مرسته وکړله چې بنيامينيانو ته ماتې ورکړي. په هغه ورځ اسراييليانو پنځه ويشت زره او سل تنه ووژل. (۳۶) نو بنيامينيان پوه شول چې هغوی ماتې خوړلې ده.

د اسراييليانو د جگړې گڼل

د اسراييليانو د لښکرو اصلي ډله د بنيامينيانو څخه بېرته په شا لاړله، ځکه چې هغوی په خپلو نفرو باندې چې د جبعې په شاوخوا کې يې کمين نيولی ؤ تکیه درلودله. (۳۷) بيا هغو نفرو چې په کمين کې وو له هرې خوا څخه په جبعې باندې حمله وکړه او د هغه ښارگوټي ټول اوسېدونکي يې ووژل او ښار ته يې اور واچاوه. (۳۸) د اسراييلو اصلي لښکر او هغه پټ شويو نفرو په خپل منځ کې يوه نښه ټاکلې وه. کله چې هغوی زيات لوگي وليدل چې د ښارگوټي څخه پورته کيږي، (۳۹) نو کوم اسراييليان چې د ښارگوټي څخه دباندې وو هغه به راگرځي او په بنيامينيانو باندې به حمله کوي. تر دغه وخته پورې بنيامينيانو دېرش تنه اسراييليان وژلي وو. هغوی له خپلو ځانونو سره ويل: >هو، مونږ هغوی ته د مخکې ځل په شان ماتې ورکړه. < (۴۰) خو کله چې بنيامينيانو شاته وکتل او ويې ليدل چې د ښارگوټي له هر طرف څخه اسمان ته لوگی پورته کيږي، (۴۱) نو بيا اسراييليان راوگرځېدل او په هغوی باندې يې حمله وکړه. بنيامينيان پوه شول چې يوه بلا ورباندې راتلونکې ده نو هغوی وارخطا شول. (۴۲) هغوی د اسراييليانو څخه په شا لاړل او د دښتې خواته په منډو شول، مگر ويې نه شو کولی چې وتښتي. هغوی د اصلي لښکر او هغو نفرو ترمنځ راگېر شول چې د ښارگوټي څخه راوتل، نو هغوی له منځه لاړل. (۴۳) اسراييليانو بنيامينيان محاصره کړل او په دوامداره توگه يې د جبعې تر ختيځه پورې تعقيب کړل او په لاره کې يې ووژل. (۴۴) د بنيامينيانو اتلس زره زړور عسکر ووژل شول. (۴۵) هغه نفر چې ژوندي پاتې وو هغوی په دښته کې د رمون د گټ په لوري وتښتېدل، خو اسراييليانو په لاره باندې د هغوی پنځه زره تنه ووژل. هغوی تر جدعوم پورې د بنيامينيانو پسې شول او دوه زره تنه يې نور هم ووژل. (۴۶) په هغه ورځ د

بنیامینیانو پنځه ویشت زره نفر ووژل شول. هغوی ټول زړور عسکر وو.

۴۷) خو یوازې شپږ سوه تنو وکولی شول چې په دښته کې د رمون گټ ته ورتښتي او څلور میاشتي هغوی هلته پاتې شول. ۴۸) اسرائیلیان د پاتې بنیامینیانو پسې راوگرځېدل او هغوی ټول یې د سړیو، بښو، ماشومانو او حیواناتو سره ووژل او په هغه سیمه کې یې ټول ښارگوټي وسوزول.

د بنیامینیانو دپاره بښځې

۲۱) ۱) په هغه وخت کې چې اسرائیلیان په مصفې کې سره راغونډ شوي وو هغوی داسې قسم خوړلی ؤ: <زمونږ څخه به هیڅوک خپله لور بنیامینیانو ته په نکاح نه ورکوي.> ۲) نو د اسرائیلو قوم بیت ئیل ته لاړ او هلته تر ماښامه پورې د خدای په حضور کې کښېناستل. هغوی په لوړ اواز سره سخت وژړل ۳) او ویې ویل: <ای د اسرائیلو څښتن خدایه، د اسرائیلو سره ولې داسې وشول؟ د بنیامین قبیلې ولې د اسرائیلو له منځ څخه ورکه شي؟>

۴) بله ورځ سهار وختي خلکو د قربانۍ ځای جوړ کړ او سوزېدونکې او د سلامتۍ نذرانې یې وړاندې کړې. ۵) بیا هغوی د یو او بل څخه پوښتنه وکړه: <د اسرائیلو له ټولو قبیلو څخه داسې کومه ډله شته چې د مصفې په غونډه کې د څښتن په حضور کې نه وه حاضرې شوې؟> (هغوی په کلکه دا قسم خوړلی ؤ چې هرڅوک چې په مصفې کې د څښتن په حضور کې حاضر نه شي، هغه دې ووژل شي.) ۶) نو د اسرائیلو خلکو د خپلو بنیامیني ورونو دپاره افسوس کاوه او ویل به یې: <نن اسرائیلو د خپلو قبیلو څخه یوه قبیلې له لاسه ورکړه. ۷) اوس د هغو بنیامینیانو دپاره چې ژوندي پاتې شوي دي څه وکړو چې د هغوی دپاره بښځې پیدا کړو؟ ځکه چې مونږ د څښتن په نوم قسم خوړلی دی چې خپلې لوړگانې به هغوی ته نه ورکوو.>

٨) کله چې هغوی پوښتنه وکړه: <آیا د اسراییلو د قبیلو څخه کومه ډله د مصفې په غونډه کې حاضره شوې نه وه؟>، هغوی ته معلومه شوه چې د یابیش څخه چې په جلعاد کې دی هیخوک نه و راغلی. ٩) ځکه کله چې هغوی خلک وشمېرل، نو ورته معلومه شوه چې له یابیش جلعاد څخه هیخوک هلته نه و. ١٠) نو غونډې خپل دولس زره زړور نفر ولېږل او هغوی ته یې دا حکم ورکړ: <لاړ شی او د یابیش ټول خلک د بنخو او ماشومانو سره ووژنی، ١١) ټول نارینه او همدارنگه هغه ټولې بنخې چې پېغلې نه وي ووژنی.> ١٢) هغوی د جلعاد په یابیش باندې حمله وکړه او د څلور سوه پېغلو سره چې هلته یې پیدا کړې وې د شیلوه کمپ ته چې د کنعان په خاوره کې و رااستانه شول.

١٣) بیا ټولې غونډې هغو پاتې بنیامینیانو ته چې د رمون د گټ سره اوسېدل، یو پیغام ولېږه او هغوی ته یې د سولې وړاندیز وکړ. ١٤) نو بنیامینیان بېرته راغلل او اسراییلیانو هغوی ته د یابیش هغه انجونې چې ژوندی پاتې شوې وې ورکړې. خو دا انجونې د هغوی ټولو دپاره بس نه وې.

١٥) د اسراییلو خلک په بنیامینیانو باندې ډېر خفه وو ځکه چې څښتن د هغوی د قبیلو ترمنځ تشه پیدا کړې وه. ١٦) نو د غونډې مشرانو وویل: <د بنیامین د قبیلې ټولې بنخې وژل شوې دي. نو څه باید وکړو چې د هغوی پاتې سړیو ته بنخې پیدا کړو؟ ١٧) پاتې ژوندي بنیامینیان باید وارثان ولري، ترڅو د اسراییلو یوه قبيله د تل دپاره له منځه لاړه نه شي. ١٨) مونږ نه شو کولی چې خپلې لورگانې هغوی ته ورکړو، ځکه چې مونږ قسم خوړلی دی چې هرڅوک چې بنیامینیانو ته لور ورکړي په هغه باندې دې لعنت وي.>

١٩) بیا هغوی دا فکر وکړ چې په شیلوه کې د څښتن دپاره کلنی جشن نیول کيږي. (شیلوه د بیت ئیل په شمال او د لبونه په جنوب کې او د هغې لارې په ختیځ کې ده چې د شکیم او بیت ئیل ترمنځ ده.) ٢٠) هغوی بنیامینیانو ته وویل: <لاړ شی او د انگورو په باغونو کې پټ شی ٢١) او

هلته انتظار وباسئ. كله چي د شيلوه نجوني د جشن په دوران كي د نڅا دپاره بيرون راووزي، تاسو د انگورو له باغونو څخه راووزئ او د هغو څخه هر يو خپلو ځانونو ته يوه يوه نجلۍ په زور راويسيئ او له ځان سره يې د بنيامين خاورې ته بوځئ چي ستاسو بنځې شي. (۲۲) كه چپرې د هغوى پلرونه او ورونه تاسو ته راشي او اعتراض وكړي، نو تاسو كولى شئ چي هغوى ته داسې ووايئ: مهرباني وكړئ مونږ ته اجازه راكړئ چي هغوى وساتو، ځكه چي مونږ هغوى د جنگ په دوران كي له تاسو څخه نه دي نيولې چي زمونږ بنځې شي. څرنگه چي تاسو هغوى مونږ ته نه دي راكړي، نو تاسو د خپل قسم په ماتولو گناهكار نه ياست. <

(۲۳) بنيامينيانو همداسې وكړل. هغوى هر يو له هغو نجونو څخه چي په شيلوه كي يې نڅا كوله يوه يوه نجلۍ د خپل ځان دپاره راونيوله او هغوى يې خپلې سيمې ته يوړې. بيا هغوى خپل ښارگوتي بېرته آباد كړل او هلته اوسېدل. (۲۴) نو اسراييليان هم هر يو بېرته خپلې قبيلې، خپلې كورنۍ او خپلې ځمكې ته لاړ. (۲۵) په هغه زمانه كي اسراييلو پادشاه نه درلود، نو هر چا به هغه كارونه كول چي زړه يې غوښتل.